

Arrest

nr. 269 533 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun minderjarige zoon X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2022. Gezien het uitstel dat ter zitting werd verleend naar de zitting van 16 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat L. LAHAYE *loco* advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers komen België binnen op 5 juni 2019 en dienen op 13 juni 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 oktober 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekers gehoord op 26 februari 2021 en op 10 mei 2021.

1.3. Op 11 oktober 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 11 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster, F.A., luidt als volgt:

“Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op (...) 1980 te Teheran in Iran. Tijdens uw studies leerde u uw man, N. H. (o.v. xxx) kennen. Op 14 januari 2004 stapten jullie in het huwelijk. Op 6 september 2011 verwelkomden jullie een zoon, A. (o.v.).

In 1386 (Gregoriaanse kalender: 2007-2008) ging uw echtgenoot aan de slag als monteur bij PressTV (Iraanse staatszender). Omstreeks 1394 – 1395 (2015–2016-2017) was hij betrokken bij een documentaire over Shahrzad Mirgholikhhan, een Iraanse dame die zich kritisch opstelde jegens de Iraanse overheid. Al snel bleken de autoriteiten niet opgezet met de documentaire. Er werd ingebroken in de wagen van mevr. Mirgholikhhan en ook bij uw thuis kwamen inbrekers over de vloer. Mevr. Mirgholikhhan werd niet veel later ondervraagd door de autoriteiten, die tevens interesse hadden in diegenen die betrokken waren bij haar documentaire. Niet veel later verliet zij Iran. Zelf ontving uw echtgenoot telefoontjes met bedreigingen en ook u kreeg te horen dat u uw gedrag diende aan te passen. U werd tevens ondervraagd en kreeg daarbij verschillende slagen te verwerken. Uiteindelijk besloot uw man zich gedeisd te houden. Hij bleef evenwel aan de slag bij PressTV tot aan uw vertrek.

Zelf werkte u sinds 1383 (2004-2005) voor een ziekenhuis van de universiteit van Iran. In Ordibehesht van 1397 (april/mei 2018) kwam u in contact met een dame die op miraculeuze wijze kanker had overwonnen. U vroeg haar hoe ze dat gedaan had, waarop zij u toevertrouwde dat haar god Jezus Christus is. U zat met veel vragen over Jezus, waarop u een film over hem bekeek. Op een dag kwam u een kerk tegen op haar weg naar huis. U vroeg de aanwezige bewaker of u een kaarsje mocht branden en de priester kon spreken omdat u een boek wilde kopen. De bewaker hield echter de boot af waarop u vertrok. Enkele dagen later moest u terugdenken aan een vriendin die thuis een kruis had hangen en een kerstboom had staan. U sprak met haar en een gemeenschappelijke vriendin af om te vertellen over de gebeurtenissen in uw kantoor. U kreeg het advies om de Bijbel te lezen en zich te informeren via het internet. U verdiepte zich steeds meer in het christendom tot u een droom kreeg waarin u Jezus zag en gevraagd werd uw hart aan hem te geven. Na deze droom vertelde u uw vriendin erover waarop u besloot uw hart aan Jezus te geven en zichzelf verder te verdiepen aan de hand van opzoeken op het internet, hetgeen u via uw werk deed. Teksten en dergelijke die u tijdens deze opzoeken vond, bewaarde u op een USB sleutel die u steeds bij zich droeg. Op 3 Ordibehesht 1398 (23 april 2019), werd u tijdens een familievakantie door uw collega gecontacteerd met de vraag of u een USB sleutel had achtergelaten. De collega wist tevens te vertellen dat er wat mensen aanwezig waren op uw werk. Al snel kwam u erachter dat u de USB sleutel met onder andere artikels over de Bijbel inderdaad had achtergelaten op uw werk. Hierop doken u en uw echtgenoot onder bij een kennis. Via uw moeder, kwam u daags nadien te weten dat agenten waren langsgekomen bij uw thuis en op de hoogte waren van uw bekering. Gelet op voorgaande, besloten jullie alles in gereedheid te brengen om Iran te verlaten.

Op 4 juni 2019 verlieten jullie met jullie zoon A. via luchthaven van Teheran, Iran met bestemming Italië. Van daaruit zouden jullie naar het Verenigd Koninkrijk trekken maar de smokkelaar liet jullie op 5 juni 2019 aan jullie lot over in België. Op 13 juni 2019 trokken jullie naar de Belgische asielinstanties om jullie nood aan bescherming kenbaar te maken.

Op 19 juni 2019 besloot uw echtgenoot zelf ook te bekeren tot het christendom nadat hij met u meeging naar de kerk en u hem gezegend had. Samen nemen jullie geregeld deel aan een kerkviering en volgen jullie lessen ter voorbereiding van jullie doopsel.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw man volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw shenasnameh, de identiteitskaart van uw echtgenoot, de shenasnameh van uw echtgenoot, jullie huwelijksakte, een attest van de Iraanse kerk van Brussel, een attest van ‘City of the Living God Church’, een attest van de Evangelische kerk te Kuurne, een attest in verband met de schoolgang van jullie zoon, acht foto's in verband met verwondingen die u kreeg toegediend, een nieuwsartikel van Farsnews in verband met bekeerlingen in Iran, een onderzoek over mensen die de islam verlaten, een schoolattest van jullie zoon, een getuigenis van de familie De Munck, vier attesten in verband met uw mentale gezondheidstoestand in 2019 en 2020, 36 foto's van jullie kerkactiviteiten, screenshots van filmpjes op Youtube, een kopie van jullie diploma's, documenten in verband met het werk van uw echtgenoot, een brief over zijn collega S., documenten in verband met een diefstal in jullie huis, documenten in verband met uw werk en backstage foto's van het werk van uw echtgenoot. Uw echtgenoot legde ook nog een USB stick neer met volgende inhoud: twee foto's en drie screenshots i.v.m. het werk van uw man met Sharzad Mirgholikhhan, twee documenten i.v.m. uw studies, drie documenten i.v.m. een inbraak in uw huis, een brief van Mohammad S., een document met links naar vier artikels over Sharzad Mirgholikhhan, 9 screenshots van nieuwsartikels over Sharzad Mirgholikhhan,

11 foto's van uw verwondingen, 9 documenten in verband met het werk van uw echtgenoot, jullie diploma's, een document met links naar zes filmpjes, een filmpje i.v.m. Sharzad Mirgholikhan, een audiofragment van Sharzad Mirgholikhan, twee screenshots van nieuwsartikels i.v.m. Sharzad Mirgholikhan, een screenshot van een tweet van Sharzad Mirgholikhan en drie screenshots van een WhatsAppconversatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat uit uw documenten aangaande uw geestelijke gezondheidstoestand (stuk 16) (d.d. 10/02/2020, 28/01/2020, 13/12/2020, 3/12/2019) mag blijken dat u zo'n anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud een moeilijke periode heeft gekend waarvoor u de nodige zorgen heeft gekregen. Voor het overige legde u geen stukken neer waaruit mag blijken dat u tot op heden kampt met mentale problemen, evenmin dat u tot op heden in behandeling bent voor voorgaande gezondheidsproblemen. Evenmin blijkt dit uit uw administratief dossier. Hoe dan ook werd u bij aanvang van zowel uw eerste als uw tweede onderhoud erop attent gemaakt dat er mogelijk moeilijke onderwerpen behandeld kunnen worden en dat u steeds mag vragen om even te pauzeren (notities persoonlijk onderhoud CGVS 1 19/17776B , 26/02/2021, p. 2; notities persoonlijk onderhoud CGVS 2 19/17776B, 10/05/2021, p. 2). U maakte hier evenwel geen gebruik van. Noch u noch uw advocaat hebben melding gemaakt van eventuele moeilijkheden tijdens uw persoonlijke onderhouds (CGVS 1 19/17776B p. 11; CGVS 2 19/17776B p. 13). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u vreest door het Iraanse regime geëxecuteerd te worden ten gevolge van uw bekering (CGVS 1 19/17776B p. 8). Ook in hoofde van uw zoon vreest dat zijn bekering kan leiden tot een executie (CGVS 1 19/17776B p. 8). Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden. U kon immers niet overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en door de Iraanse autoriteiten gevisieerd te worden, dit omwille van onderstaande redenen.

Vooreerst moeten er vraagtekens geplaatst worden bij uw vermeend bekeringsproces. U verklaart in dit kader dat u op vier- of vijftientwintigjarige leeftijd tot de vaststelling kwam dat de islam niet voor u was, u bestempelde de religie als onzin en u was van mening dat het u niet tot bij god kon brengen (CGVS 2 19/17776B p. 3). U gevraagd om hierbij meer toelichting te geven stelt u dat u uw hele leven geconfronteerd werd met de mindere positie van vrouwen binnen de Iraanse samenleving (CGVS 2 19/17776B p. 3). Ook het gegeven dat uw vader zijn gezin verliet en hertrouwde, liet een bittere smaak na bij u (CGVS 1 19/17776B 2 p. 3). Ook geeft u aan dat er regels gevolgd moeten worden indien iemand naar de hemel wil gaan binnen de islam (CGVS 1 19/17776B 2 p. 3). Gevraagd om concrete voorbeelden uit de Koran te geven, dewelke u stelt volledig gelezen te hebben (CGVS 2 19/17776B p. 3), verklaart u als vrouw ter beschikking van de man gesteld te worden terwijl een man kan doen wat hij wil (CGVS 2 19/17776B p. 11). Deze algemene uitspraak kan bezwaarlijk een concreet voorbeeld uit de Koran genoemd worden. Gelet op het gegeven dat u stelt de gehele Bijbel gelezen te hebben (CGVS 2 19/17776B p. 5) en aangeeft geen passage te zijn tegengekomen waarmee u het niet eens was (CGVS 2 19/17776B p. 4), mag het verbazen dat wanneer u geconfronteerd wordt met een aantal vrouwenonvriendelijke stellingen uit de Bijbel, u in een onderdanige rol zou kruipen. Zo is het merkwaardig dat wanneer u geconfronteerd wordt met een stelling van Paulus waarbij hij aangeeft dat een vrouw geen eigenbeschikking heeft over haar lichaam (CGVS 2 19/17776B p. 5), u stelt dat hij orde op zaken wilde stellen omdat veel vrouwen hun mannen niet gehoorzaamden (CGVS 2 19/17776B p. 5). Tevens geeft u aan van mening te zijn dat er niets bizar is aan vrouwen die hun mannen gehoorzamen (CGVS 2 19/17776B p. 5), wat gelet op uw probleem binnen de islam ten minste opmerkelijk te noemen. U gevraagd of vrouwen gelijke rechten hebben in het christendom, antwoordt u bevestigend (CGVS 2 19/17776B p. 6). U gevraagd waarom er bijvoorbeeld geen vrouwen aanwezig waren op het Laatste Avondmaal, hoewel Jezus wist dat het zijn laatste avond zou zijn, stelt u hier nooit bij stilgestaan te hebben (CGVS 2 19/17776B p. 6). Voorgaande mag echter verbazen daar uw probleem binnen de islam voornamelijk betrekking had op de positie en de behandeling van vrouwen. Dat u bij voorgaande dan nooit zou stilgestaan hebben, is weinig ernstig. Wanneer u gevraagd wordt om even stil te staan bij het belang van vrouwen in de Bijbel, kan u na enig denkwerk geen antwoord geven en stelt u slechts een nieuwe christen te zijn waardoor u veel zaken niet weet (CGVS 2 19/17776B p. 6). Voorgaande kan echter niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de positie van vrouwen in de islam een grote rol speelde in uw afkeer van deze religie. Indien dit daadwerkelijk zo was, kan er aangenomen

worden dat alvorens zich te bekeren tot een andere religie u dit soort zaken in overweging zou genomen hebben. Dat u dit klaarblijkelijk niet heeft gedaan doet sterk afbreuk aan het geloof in uw verklaringen aangaande uw bekering. Dat u een nieuwe christen bent kan voorgaande vaststelling niet vergoelijken. U kwam immers voor het eerst in contact met het christendom omstreeks april/mei 2018 en verklaart dat u zich informeerde over het christendom alvorens voor de religie te kiezen (CGVS 1 19/17776B p. 8, 9). Ten overvloede besluit u na confrontatie met nog enkele vrouwonvriendelijke stellingen uit de Bijbel (CGVS 2 19/17776B p. 7), dat een vrouw haar man moet gehoorzamen en dat u daar geen problemen mee heeft omdat u dit een vorm van respect vindt voor uw man (CGVS 2 19/17776B p. 7), hetgeen volledig haaks staat op uw motieven om de islam te verlaten en danig afbreuk doet aan het geloof in uw verklaringen aangaande uw bekering.

Als tweede motief voor uw verwijdering van de islam werpt u uw afkeer voor de agressiviteit van de islam op (CGVS 2 19/17776B p. 3,4). U schrijft de islam af als een gewelddadige religie, hetgeen uw ogen opende (CGVS 2 19/17776B p. 3, 4). U stelt in dit kader dat de echte islam gepredikt wordt door Islamitische Staat (IS) (CGVS 2 19/17776B p. 3, 4). U gevraagd of de agressie waarover u het heeft in de islam, ook voorkomt in het christendom, stelt u dat wanneer christenen achteraf met de Kruistochten komen of anderen doden, dit niet ligt aan de boodschap van Jezus (CGVS 2 19/17776B p. 4). Voorgaande is opmerkelijk daar u hiermee voorbij gaat aan het gegeven dat de Kruistochten net zoals de acties van IS, religie gebruikten om hun daden te rechtvaardigen. U blijft echter volharden in uw these dat agressie actief gepromoot wordt in de islam (CGVS 2 19/17776B p. 4), hetgeen evenmin kan overtuigen daar er van u, iemand die beweert de Koran in haar geheel gelezen te hebben kan verwacht worden dat u enige nuances kan aanbrengen. Bovendien kan er niet aangenomen worden dat u, die als moslim opgroeide, leefde onder de moslims en wiens ouders en zussen moslims zijn, de islam louter met geweld associeert. Voorgaande doet uw geloofwaardigheid dan ook geen goed.

Wanneer u echter gevraagd wordt hoe u voorgaande rijmt met verschillende gewelddadige passages in de Bijbel, stelt u dat dit slechts in het Oude Testament voorkomt en dit bewust gedaan werd door god (CGVS 2 19/17776B p. 8). Ter illustratie haalt u een voorbeeld aan dat god de Joden de toestemming gaf een massamoord te begaan (CGVS 2 19/17776B p. 8). Het is bevreemdend dat het geweld in de Koran u van de islam doet afkeren terwijl u volledig gelijkaardig geweld in de Bijbel wel gerechtvaardigd vindt "omdat het bewust door god werd gedaan". Dat zulke zaken eveneens voorkomen in het Nieuwe Testament, blijkt u dan weer niet gelezen te hebben (CGVS 2 19/17776B p. 8) ondanks uw bewering de Bijbel in zijn geheel gelezen te hebben (CGVS 2 19/17776B p. 5). Indien u echter daadwerkelijk de gehele Bijbel gelezen zou hebben, kan er verwacht worden dat u de passages waarin agressie gepredikt wordt, zou zijn tegengekomen. Dat u hier klaarblijkelijk aan voorbijgaat, plaatst ernstige vraagtekens bij uw lezing van de Bijbel en uw verklaringen aangaande uw keuze voor het christendom.

U gaat verder met te stellen dat u als moslim vreesde dat uw man u zou verlaten, hetgeen u al had meegemaakt met uw vader (CGVS 2 19/17776B p. 4). U geeft in dit kader aan dat u door het leven ging met een bang hart en dat nu u en uw man beiden christen zijn u veiligheid heeft gekregen van Jezus omdat hij gezegd heeft dat uw man geen verschillende vrouwen mag hebben en er maar een keer getrouwd mag worden (CGVS 2 19/17776B p. 4). Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor een verlatingsangst waar u mogelijk mee te kampen heeft, is voorgaande een bevreemdende beweegreden voor uw bekering. Temeer omdat er een veelvoud aan redenen kunnen voorkomen waarom een man zijn vrouw verlaat en dit niet noodzakelijk met een andere vrouw te maken moet hebben. Bovendien was uw man toen u voor het christendom koos nog steeds een moslim en bekeerde hij zich slechts maanden na u tot uw geloof. Er kan dan ook niet begrepen worden waarom de door u aangehaalde huwelijksregels in het christendom zouden meegespeeld hebben bij uw keuze voor uw nieuw geloof indien uw echtgenoot zich niet aan deze regels diende te houden. Bovenstaande vaststellingen halen ook het geloof in dit motief voor uw bekering onderuit.

Naast bovenstaande merkwaardigheden, is het ook opmerkelijk dat hoewel u kritisch tegenover de islam stond, u geen enkele passage in de Bijbel kan benoemen waarmee u het niet eens zou zijn (CGVS 2 19/17776B p. 4, 5). Er kan immers verwacht worden dat, zelfs al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, hij/zij het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Temeer omdat u zelf spreekt over de positie van vrouwen in de islam, dewelke ook in het christendom in vraag gesteld kan worden, zoals blijkt uit de informatie die aan uw dossier werd toegevoegd. Het geheel dat voorafgaat doet dan ook sterk afbreuk aan het geloof in uw bekering. Van een verzoekster die beweert zich te hebben bekeerd, kan immers verwacht worden dat zij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van de bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoekster moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van haar algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk. U vervalt echter in onsamenvangende algemeenheden waarmee u zichzelf dan ook nog eens tegensprekt. Dergelijke antwoorden getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit u bekeerd zou zijn tot het christendom.

Waar u er niet in geslaagd bent een geloofwaardig verloop van uw ontluikende interesse in het christendom aan te tonen, is ook de snelheid waarmee u besloot door het leven te gaan als christen uiterst opmerkelijk te noemen. Uit uw verklaringen moet blijken dat u voor het eerst in aanraking kwam met het christendom toen u op uw werk geconfronteerd werd met wat een mirakel zou zijn geweest (CGVS 1 19/17776B p. 9). U verklaart dat voorgaande gebeurde in ordibehesht 1397 (april/mei 2018) (CGVS 2 19/17776B p. 3). Amper twee maanden later, in tir 1397 (juni/juli 2018), kondigde u uw bekering reeds aan bij uw man (CGVS 1 19/17776B p. 10). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigende bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u amper twee maanden nadat u voor het eerst in contact kwam met het christendom reeds bekeerd zou zijn, is weinig geloofwaardig. Dit geldt des te meer aangezien u voorafgaand aan uw bekering zich slechts beperkt via het internet informeerde over het christendom, geen kerk bezocht en amper met iemand over het christendom sprak (CGVS 1 19/17776B p. 9). Overigens bestempelt u zichzelf tot op heden, drie jaar later, als 'nieuwe christen' en beweert nog veel zaken niet te weten (CGVS 2 19/17776B p. 6). Het mag dan ook verbazen dat u gelet op voorgaande, in zulke korte tijdspanne in staat geweest zou zijn om een diepgaande overtuiging van het christendom te ontwikkelen en over voldoende kennis beschikte om met volle overtuiging te kiezen voor een nieuwe religie. De snelheid waarmee u verklaart bekeerd te zijn, zet dan ook wederom ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw bekering.

Gelet op uw bewering reeds in juni/juli 2018 bekeerd te zijn, mag het overigens verbazen dat u tot op heden nog niet gedoopt bent (CGVS 2 19/17776B p. 12). U werpt op dat de corona pandemie hiertoe roet in het eten heeft gegooid (CGVS 2 19/17776B p. 12). Voorgaande is echter weinig ernstig. Gelet op uw vermeende bekering in Iran en het gegeven dat u sinds 16 juni 2019 naar de kerk gaat in België (CGVS 2 19/17776B p. 12), kan er verwacht worden dat u zo snel mogelijk het doopsel, dat een van de twee sacramenten in het protestantisme vormt, zo snel mogelijk zou willen ontvangen. Hiermee treedt u immers officieel toe tot de kerk en wordt u herboren als christen. De Corona pandemie heeft inderdaad het dagelijks leven danig verstoort. Toch moet er aangestipt worden dat de eerste lockdown ten gevolge van de corona pandemie pas medio maart 2020 begon, hetgeen u tot negen maanden de tijd gaf om uzelf te laten dopen. Dat u dit nog niet deed, getuigt geenszins van een diepgaande interesse voor dit geloof en doet aldus bijkomende vragen betreffende de oprechtheid van uw geloofsbeleving rijzen.

Naast bovenstaande vaststellingen, mag het ook opmerkelijk heten dat u maar weinig kan produceren over S., de dame die u wegwijst maakte in het christendom (CGVS 1 19/17776B p. 9, 10; CGVS 2 19/17776B p. 8, 9, 10). Uit uw verklaringen blijkt dat zij de enige christen was die u kende (CGVS 2 19/17776B p. 9), hoewel ze u dit nooit echt vertelde (CGVS 2 19/17776B p. 9). Het mag verbazen dat u niet zou weten van welke afkomst zij is (CGVS 2 19/17776B p. 9) en dat u nooit gevraagd zou hebben naar welke kerk zij ging omdat u haar privacy wilde respecteren (CGVS 2 19/17776B p. 10). Kennelijk weet u niet veel over haar (CGVS 2 19/17776B p. 10), hetgeen de wenkbrauwen danig doet fronsen daar er van u verwacht kan worden dat u zich danig zou informeren over haar achtergrond, de omstandigheden in dewelke zij haar religie beleeft en de eventuele totstandkoming van haar overtuiging. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoekster. Dat S., iemand die u kent via een gemeenschappelijke vriendin (CGVS 1 19/17776B p. 9), u gezien de gevoeligheid van het onderwerp binnen de Iraanse samenleving uit het niets haar religie zou toevertrouwen en u ook op weg zou helpen, kan niet overtuigen. Zulke acties kunnen immers verstreckende gevolgen hebben voor haar. Ook van u zou enige terughoudendheid verwacht kunnen worden jegens haar persoon, daar u haar blijkbaar amper kende. Dat dit kennelijk niet gebeurde, en u maar weinig blijkt te weten over S., doet eens te meer afbreuk aan het geloof in uw bekering.

Naast het opmerkelijke gegeven dat u nagenoeg niets weet over de persoon die u wegwijst zou hebben gemaakt in het christendom, mag het door u omschreven gedrag met betrekking tot uw bekering verbazen. U verklaart in dit kader dat S. u had aangeraden via het internet op zoek te gaan naar informatie over het christendom (CGVS 1 19/17776B p. 9; CGVS 2 19/17776B p. 10). Naast het gegeven dat het toch wel opmerkelijk is dat gelet op de wijze waarop het internet in Iran gecontroleerd wordt, S. u dit advies zou geven, mag het verbazen dat u dit op uw werk zou doen (CGVS 1 19/17776B p. 6). U gevraagd waarom u dit zou doen op uw werk, stelt u dat er daar geen filter op het internet zat en het sneller was (CGVS 1 19/17776B p. 6). Geconfronteerd met het gegeven dat het hier om een internetverbinding binnen een overheidsinstantie ging, stelt u dat u niet wist dat het bij de overheid hoorde (CGVS 1 19/17776B p. 6). Voorgaande is echter weinig ernstig daar u eerder tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde dat het ziekenhuis waar u werkte van de overheid was (CGVS 1

19/17776B p. 3). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten uitvoerig de telecommunicatie en elektronische communicatie monitoren. Hierbij vormen zoektermen zoals 'Jezus', 'doopsel', 'christen', e.a. een belangrijke basis. Dat de verbinding op uw werk mogelijks minder beperkingen had (CGVS 1 19/17776B p. 6, 7; CGVS 2 19/17776B p. 11), doet geen afbreuk aan voorgaande. Er kan immers verwacht worden van de Iraanse autoriteiten dat die verbinding net nog meer op hun radar zou staan. Dat u hier nooit aan gedacht zou hebben (CGVS 2 19/17776B p. 10), is niet ernstig en doet uw geloofwaardigheid geen goed. Dat u tijdens uw tweede onderhoud beweert dat het ziekenhuis niet van de staat was (CGVS 2 19/17776B p. 11) evenmin. Wat er ook van zij, kan er verwacht worden dat het internet op uw werk geenszins een plaat is waar iemand in het geheim op zoek zou gaan naar informatie over een andere religie binnen een staatsstructuur waarin bekeringen niet aanvaard worden en het internetverkeer gemonitord wordt. Dat u dan ook nog eens beweert dat u mits het wissen van uw zoekgeschiedenis en het minimaliseren van uw opzoeken wanneer iemand binnen kwam (CGVS 2 19/17776B p. 10, 11) de nodige voorzorgsmaatregelen nam, is niet ernstig. Temeer omdat u ook zelf verklaart dat er veel mensen binnen en buiten gingen in uw bureau (CGVS 2 19/17776B p. 11). Gelet op voorgaande kan er dan ook verwacht worden dat u deze locatie geenszins zou gebruiken om uw kennis over het christendom uit te breiden daar dit een veel te groot risico zou vormen. Dat u het internet op uw werk slechts gebruikte om informatie verzamelen, dewelke u dan op een USB sleutel overzette en thuis doornam (CGVS 2 19/17776B p. 11), doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Er kan immers van de Iraanse autoriteiten verwacht worden dat indien er herhaaldelijk christelijke opzoeken en downloads gebeurde vanop eenzelfde computer, zij hiertoe snel in actie zouden schieten en u geenszins tot bijna een jaar zouden laten begaan (CGVS 2 19/17776B p. 10). Hetgeen voorafgaat, noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende activiteiten op het internet terwijl u zich op de werkvloer bevond, noch dat u hierdoor in de problemen zou zijn gekomen.

Ook het overige door u omschreven gedrag aangaande uw christelijke beleving in Iran kan niet overtuigen. Zo verklaart u op een dag na het werk een drang voelde om naar de Sarkis kerk in Teheran te gaan (CGVS 1 19/17776B p. 9). U beweert ter plaatse een bewaker aangesproken te hebben met de vraag de priester te mogen spreken omdat u een boek wilde kopen (CGVS 1 19/17776B p. 9). De bewaker hielp u hier niet mee (CGVS 1 19/17776B p. 9). Een kaarsje aansteken en enkele minuten blijven kon wel, zo verklaart u (CGVS 1 19/17776B p. 9). U was kennelijk geschrokken door de reactie van de bewaker en ging hierop uw eigen weg (CGVS 1 19/17776B p. 9). Los van het gegeven dat het door omschreven gedrag roekeloos genoemd mag worden, kan er niet het minste geloof aan gehecht worden. Indien u daadwerkelijk een onweerstaanbare drang voelde om een kerk te bezoeken, mag er verwacht worden dat u hier ten minste omzichtig mee zou omspringen en in geen geval zou gaan aanbieden bij een kerk in het midden van Teheran en op enkele honderden meters van twee overheidsinstantie Zelfs indien u zulks roekeloos gedrag zou vertonen, kan er ten minste verwacht worden dat u de bewaker geenszins zou inlichten over uw plannen in die kerk. Ook van zijn kant kan er niet geloofd worden dat hij u zou aanbieden om een kaarsje te gaan branden in de kerk. Het betreft hier een Armeense kerk (Sint-Sarkis kerk) (CGVS 1 19/17776B p. 10), een bevolkingsgroep die binnen de Iraanse samenleving over de nodige vrijheden beschikt wat betreft hun religieuze beleving. Hiertegenover staat wel dat de Armeniërs in Iran zich doorgaans opstellen als een gesloten gemeenschap, daar hun privileges in Iran steunen op het gegeven dat zij hun religie binnen hun gemeenschap houden. Dat de bewaker u dan zou aanbieden om een kaarsje te gaan branden in de kerk, hetgeen deel uitmaakt van de christelijke geloofsbeleving, komt weinig overtuigend over.

Waar u met het door u omschreven onbezonnen gedrag op uw werk en nabij een kerk in Teheran niet kan overtuigen, moet er ook op gewezen worden dat uw verklaringen aangaande een droom die u gehad heeft inconsistent zijn. Zo verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat u zich in een menigte bevond nabij een berg waar Mozes aan het bidden was (CGVS 1 19/17776B p. 9). Wanneer u dichterbij mocht komen, zag u een groot licht en zag u iemand met witte kledij (CGVS 1 19/17776B p. 9). Vervolgens kreeg u een pot met een stuk papier waar op geschreven stond: 'geef je hart aan mij' (CGVS 1 19/17776B p. 9). Tijdens het tweede onderhoud spreekt u wederom over een menigte nabij een berg waar Mozes bovenop stond (CGVS 2 19/17776B p. 8). Deze keer verklaart u dat de aanwezige mensen blij gaven van bezeten te zijn (CGVS 2 19/17776B p. 8). Hun ogen draaiden, zo zegt u (CGVS 2 19/17776B p. 8). U gaat verder met te stellen dat zij een voor een door Mozes genezen werden (CGVS p. 8). Wanneer het uw beurt was zag u een gigantisch licht waaruit Jezus tevoorschijn kwam (CGVS 2 19/17776B p. 8). Hij verzamelde het licht in een kristallen bol en gooide het naar u (CGVS 2 19/17776B p. 8). U kon er op aflezen: 'geloof in mij' (CGVS 2 19/17776B p. 8). Vervolgens riepen de aanwezige mensen: 'heilig Jezus' (CGVS 2 19/17776B p. 8). Daar u verklaart dat deze droom u over de streep heeft getrokken en hieruit uw eigenlijke bekering is voortgevloeid (CGVS 1 19/17776B p. 9, 10; CGVS 2 19/17776B p. 8), mag het verbazen dat u inconsistent bent in uw verklaringen aangaande uw ontmoeting met Jezus in uw droom. Indien u daadwerkelijk een droom kreeg die een

zodanige impact op uw leven heeft gehad, dat u finaal besloot uw hart aan Jezus te geven (CGVS 1 19/17776B p. 10), mag er verwacht worden dat u deze droom eenduidig kan weergeven, hetgeen u niet heeft gedaan. Gelet op voorgaande kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan deze droom en de impact die het gehad zou hebben op uw leven.

Ook met betrekking tot het vervolg van uw droom, kan u geen eenduidige verklaringen afleggen. Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dat uw vriendin S. vervolgens een verlossingsgebed voor u deed (CGVS 2 19/17776B p. 8), hetgeen opmerkelijk is daar u tijdens uw eerste onderhoud nog verklaarde dat zij niets bijzonders deed (CGVS 1 19/17776B p. 9). Voorgaande vaststelling doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook, kan uw omschrijving van een verlossingsgebed weinig overtuigen. U verklaart hiertoe dat er in het gebed gezegd wordt dat Jezus god is en in de vorm van een mens naar de aarde kwam (CGVS 2 19/17776B p. 8). Hij heeft er een tijdje gewoond en is dan via kruisiging gedood, waarna hij uit de doden opstond (CGVS 2 19/17776B p. 8). Hij praat goed over de mensheid, zo stelt u, en u gelooft dat hij de God is (CGVS 2 19/17776B p. 8). Voorgaande kan maar weinig overtuigen en kan bezwaarlijk in verband gebracht worden met een verlossingsgebed waarbij een nieuwe gelovige Jezus in zijn/haar hart opneemt, erkent dat hij de Heer is, gelooft dat hij voor de zonden van de mensheid is gestorven en uit de doden is opgewekt. Vervolgens dient een nieuwe gelovige tot inkeer van zijn/haar zonden komen en wordt hij/zij gedoopt in de naam van Jezus. Hoewel het verlossingsgebed niet op specifieke woorden gebaseerd is, is het gegeven dat Jezus voor de zonden van de mensheid, en dus inclusief die van u, cruciaal om ook de verlossing of de redding te krijgen. U gaat hier met uw omschrijving echter aan voorbij. Bovendien kan er getwijfeld worden aan de waarde die u aan dit gebed hecht, daar u tot op heden nog niet gedoopt werd, hetgeen bovenaan besproken werd en uw redding zou vervullen. Voorgaande vaststellingen en het gegeven dat u doorheen uw verklaringen niet eenduidig bent over bovenstaand verlossingsgebed, nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring betreffende het moment dat en de wijze waarop u uw hart aan Jezus zou gegeven hebben.

Bovenstaande vaststellingen ontnemen uw verklaring dat u zich in Iran bekeerde elke geloofwaardigheid. Daar er aan uw bewering dat u daadwerkelijk het christelijk geloof aanhangt geen geloof kan worden gehecht, kan er dan ook niet worden aanvaard dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran. Bovendien slaagt u er evenmin in uw reactie op de vervolgingsproblemen aannemelijk te maken.

Ook uw verklaringen aangaande de huiszoeking op uw werk en uw huis alsook uw gedrag in nasleep hiervan, zijn niet aannemelijk. U verklaart in dit kader dat uw collega u belde op 3 ordibehesht 1398 (23 april 2019) i.v.m. mensen die waren langsgesproken op uw werk (vragenlijst CGVS, 15/10/2020, vraag 5). Hierop beseftte u dat u uw USB verloren was (CGVS 1 19/17776B p. 5) en dook u samen met uw gezin onder en brachten jullie alles in gereedheid om Iran te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw man verklaart in dit kader dat jullie op 17 ordibehesht 1398 (7 mei 2019) jullie visum gingen regelen (CGVS 1 19/17776B 9/17776, 26/2/2021, p. 11). Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt dat jullie op 4 juni 2019 Iran per vliegtuig hebben verlaten (verklaringen DVZ, 14/08/2019, vraag 37). Indien u daadwerkelijk diende onder te duiken uit vrees voor uw leven, u verklaart immers zelf dat de Iraanse autoriteiten bekeerlingen executeren en dat zij op de hoogte waren van het nieuwe pad dat u gekozen had (CGVS 1 19/17776B p. 5, 8), valt het niet te begrijpen dat u amper twee weken na de zoektocht op uw werk en het bezoek aan uw moeder naar Teheran zou reizen om een visum aan te vragen. Er kan immers verwacht worden dat u, uw vrees in gedachten, zich geenszins vanuit uw onderduikadres nog naar de hoofdstad zou verplaatsen in de wetenschap dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw bekering. Dat u dit dan ook nog eens overdeed toen u via de luchthaven vertrokken, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Er kan immers van de Iraanse autoriteiten verwacht worden dat indien u daadwerkelijk op hun radar bent verschenen en zij interesse in u hebben, zij u geenszins legaal het land laten verlaten. Dat jullie alles via een smokkelaar regelden (CGVS 1 19/17776B, p. 5) doet aan voorgaande geen afbreuk daar passagierslijsten hoe dan ook vrijgegeven worden aan de lokale autoriteiten. Indien de autoriteiten daadwerkelijk interesse hadden in u, kan er dan ook verwacht worden dat wanneer u incheckte op uw vlucht er menig alarmbelletje zou afgaan. U brengt met bovenstaande verklaringen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook verder in het gedrang. Anderzijds mag het gedrag van de Iraanse autoriteiten inzake de zoektocht op uw werk, bevreemdend genoemd worden. Indien zij daadwerkelijk een vermoeden hadden dat u bekeerd was, kan er van hen verwacht worden dat zij in actie zouden komen op een moment waarvan men weet dat u aanwezig zou zijn zodoende men zeker is dat men u bij de kraag kan vatten. Dat men dat niet deed, valt niet te rijmen met uw these dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden geweest zijn van uw vermeende religieuze activiteiten.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat uw deelname aan

het kerkelijk leven in België volledig voortvloeit uit uw verklaarde bekering tot het christendom in Iran (CGVS 2 19/17776B p. 5, 11, 12). Aangezien er, zoals hierboven aangetoond, geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom in Iran kan er evenmin geloofd worden dat u in België vanuit een oprechte overtuiging het christelijk geloof belijdt.

Uw deelname aan het christelijke leven in België (CGVS 2 19/17776B p. 5, 11, 12) en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen (CGVS 2 19/17776B p. 5, 11, 12) en Bijbelstudie (CGVS 2 19/17776B p. 5) of omwille van christelijke posts op Facebook. Voor wat uw posts betreft moet er overigens opgemerkt worden dat hieruit niet kan opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten u als bekeerling zouden zien, gezien het ongeloofwaardigheid van uw bekering. Uw man geeft overigens zelf aan geen persoonlijkheid op sociale media te zijn (CGVS 1 19/17776 p. 10). Immers kan er gezien het onoprechte karakter van jullie bekering van u en uw echtgenoot verwacht worden dat jullie de nodige stappen op uw account ondernemen, zoals het wissen of aanpassen ervan, alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoeker Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenoot hebben dit echter niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Wat betreft de bekering van uw echtgenoot in België, moet er op gewezen worden dat ook hij er niet in geslaagd is geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo verklaart hij op 16 juni 2019 bekeerd te zijn tot het christendom (CGVS 1 19/17776 p. 8). Voorgaande is echter opmerkelijk daar hij op de DVZ op 14 augustus 2019 nog verklaarde sjiitisch moslim te zijn (verklaringen DVZ 19/17776, vraag 9). Indien hij daadwerkelijk amper twee maanden voor zijn gesprek op de DVZ bekeerd was, kan er van hem verwacht worden dat hij dat daar zou melden, in het bijzonder omdat er expliciet naar zijn religieuze overtuiging gevraagd werd. Het gegeven dat hij zich alsnog identificeerde als moslim, doet dan ook sterk afbreuk aan het geloof dat hij bekeerd is. Naast voorgaande kan zijn bekeringsproces evenmin ernstig genomen worden. Wanneer uw man gevraagd wordt duiding te geven bij zijn bekeringsproces en toe te lichten wat hem net over de streep trok, blijkt dat hij het niet precies kan benoemen (CGVS 1 19/17776 p. 8). Hij verklaart door u gezegend te zijn en besloot samen met u naar de kerk in België te gaan (CGVS 1 19/17776 p. 8) omdat hij van mening was dat hij u moest beschermen wanneer u naar de kerk ging (CGVS 2 19/17776, p. 6). Waarom hij u, die in Iran een autonoom leven leidde en er niet voor zou hebben teruggedeinsd om in het centrum van Teheran bij een kerk aan te kloppen, in België zou moeten beschermen is geenszins duidelijk. Voorts verklaart hij een speciaal gevoel gehad te hebben toen hij naar de kerk ging (CGVS 1 19/17776 p. 8). Aan het einde van de viering benaderde hij de pastoor en vertelde hij hem dat hij zijn hart aan Jezus wilde geven (CGVS 1 19/17776 p. 8). Hij had immers een stem gehoord die vroeg of hij zich bij de mensen wilde voegen of een toeschouwer wilde blijven (CGVS 2 19/17776 p. 6). Voorgaande is merkwaardig daar hij zich slechts informeerde over het christendom op basis van wat u hem vertelde, enkele films en wat preken van pastoors (CGVS 2 19/17776 p. 7). De Bijbel sloeg hij pas voor het eerst open rond 19 juni 2019, enkele dagen na zijn bekering (CGVS 2 19/17776 p. 7). Toen hij begon te lezen beseftte hij echter dat hij veel zaken niet begreep (CGVS 2 19/17776 p. 7), zo stelt hij. Bovenstaande verklaringen over de ontluikende interesse van uw man in het christendom zijn weinig overtuigend. Van iemand die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. Uw echtgenoot beperkte zich echter tot vage verklaringen zonder ook maar een keer concreet te kunnen toelichten hoe zijn gedachtenproces is verlopen, hetgeen de oprechtheid van zijn vermeende bekering ondermijnt. Ook de snelheid waarmee hij zich klaarblijkelijk bekeerde, zonder zichzelf danig in te lichten en een goede kennis van het christendom op te bouwen, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bekering. Zoals eerder besproken, kan er verwacht worden dat er aan een bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat uw echtgenoot na aankomst in België op basis van stemmen die hij hoorde onmiddellijk overging tot een bekering, is dan ook niet ernstig. Dat er weinig sprake is van reflectie, mag overigens blijken uit het gegeven dat uw echtgenoot verklaart het eens te zijn met de volledige Bijbel (CGVS 2 19/17776 p. 8), hoewel hij niet eens het volledige boek heeft gelezen (CGVS 2 19/17776 p. 8) en verklaart dat jullie stilletjes aan – nu twee jaar na zijn bekering – de betekenis van de

Bijbelse teksten beginnen te begrijpen (CGVS 2 19/17776 p. 8). Hoe dan ook kan er aangenomen worden dat al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Voorgaande verklaringen van uw echtgenoot, komen dan ook weinig doorleefd over. Ook wat betreft het uitblijven van zijn doopsel (CGVS 1 19/17776 p. 8), kan er net als bij u opgemerkt worden dat de corona pandemie geen afdoende uitleg vormt voor het uitblijven ervan daar jullie als vermeende bekeerlingen ruimschoots de tijd hadden om het nodige te doen. Het geheel van voorgaande vaststellingen, doet het geloof in de bekering van uw echtgenoot dan danig afbrokkelen en zet zijn verzoek om internationale bescherming op de helling.

Tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS tracht uw man nog een probleem uit het verleden op te werpen als vluchtmotief. Zo verklaart hij dat zijn job bij PressTV voor de nodige problemen zorgde omdat hij de waarheid over de Iraanse maatschappij niet mocht vertellen (CGVS 1 19/17776 p. 5; CGVS 2 19/17776 p. 4). Gelet op het gegeven dat het hier om een staatsbedrijf betreft en het de enige organisatie is die toelating heeft om radio en TV uit te zenden in Iran, kan voorgaande echter weinig overtuigen. Indien uw man daadwerkelijk aan de wieg van dit overheidsapparaat stond, zoals hij zelf beweert (CGVS 2 19/17776 p. 4), kan er van hem verwacht worden dat hij heel goed wist binnen welke grenzen er programma's gemaakt dienden te worden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan zijn verklaring dat zijn progressieve kijk op programma's hem problemen bezorgden. Dat hij dieper in de problemen kwam toen hij een documentaire maakte over Shahrzad Mirgholikhhan, kan evenmin overtuigen. Hij stelt mevrouw Mirgholikhhan voor als iemand die de Iraanse leider en zijn zoon bekritiseerde en verklaart dat hij een documentaire maakte over haar leven (CGVS 2 19/17776 p. 6). Voorts insinueert hij dat de overheid de documentaire op allerlei wijzen trachtte te dwarsbomen en dat dit ook een impact had op jullie privéleven (CGVS 2 19/17776 p. 5, 6) daar er werd ingebroken bij jullie thuis en zaken zoals een harde schijf en een laptop gestolen werd. Voorts verklaart hij dat mevrouw Mirgholikhhan gevraagd werd haar film niet te maken en een boek waar ze aan bezig was, niet te publiceren (CGVS 1 19/17776 p. 7). Hierop zou ze het land verlaten hebben (CGVS 1 19/17776 p. 7). De verklaringen van uw echtgenoot kunnen echter niet overtuigen. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat M.S., de algemene directeur van de Iraanse televisie maatschappij, Mevrouw Mirgholikhhan had aangenomen als speciale inspecteur om corruptie binnen de organisatie aan te kaarten. Hij vermoedt dat de Iraanse Revolutionaire Garde haar hierdoor trachtte te intimideren door onder andere te knoeien met haar autoremmen om een auto-ongeval uit te lokken. Ook blijkt bij monde van mevrouw Mirgholikhhan dat zij de zoon van de Iraanse leider zelfs om hulp vroeg in deze zaak. Uiteindelijk moest zij haar meerdere erkennen en vluchtte ze naar Oman. Over een documentaire, wordt echter niet gesproken. Voorgaande informatie schetst dan ook een ander beeld dan dat van uw echtgenoot. Hoewel het zeker mogelijk is dat hij tijdens zijn werk met mevrouw Mirgholikhhan te maken kreeg, kan er niet gevolgd worden dat hij hierdoor in de problemen kwam. Gelet op zijn rol als monteur, kan hem immers bezwaarlijk enige overheidskritiek ten laste gelegd worden (CGVS 2 19/17776 p. 4). Zijn these dat de inbraak bij jullie thuis een gevolg was van zijn samenwerking, kan dan ook niet gevolgd worden. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan zijn these dat u hierdoor hardhandig werd aangepakt (CGVS 2 19/17776 p. 11). Bovendien kan blijkt uit zijn verklaringen over zijn tewerkstelling helemaal niet dat hij owv werk problemen kende, laat staan in de toekomst zou kennen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij aan de slag is gebleven tot aan jullie vertrek uit Iran (CGVS 2 19/17776 p. 4). Indien hij daadwerkelijk problemen had gekend en ten gevolge van zijn job hardhandig werd aangepakt, kan er verwacht worden dat ook hij zich zou terugtrekken uit deze job of dat hij indien de wijze waarop hij zijn functie invulde niet gesmaakt werd ontslagen zou worden. Bovendien blijkt ook dat jullie in het najaar van 1397 (najaar 2018) nog op vakantie zij geweest in Turkije (CGVS 1 19/17776 p. 9; CGVS 2 19/17776 p. 3). Geconfronteerd met het gegeven dat uw echtgenoot toch problemen had gekend en het dus mag verbazen dat jullie terugkeerde, verklaart hij dat jullie geen plannen hadden om in Turkije te blijven en dat er veel komt kijken bij immigratie (CGVS 2 19/17776 p. 4). Indien jullie daadwerkelijk onder een grote druk gebukt gingen, die u nu aangrijpt als een asielmotief, valt voorgaande bezwaarlijk goed te praten. Er kan in dat geval immers verwacht worden dat jullie elke kans om het land te verlaten, zouden grijpen. Dat jullie dit niet deden, doet eens te meer afbreuk aan het geloof in de verklaringen van uw echtgenoot, aangaande de problemen die hij gekend zou hebben door zijn werk in Iran.

Bijkomend dient er in het kader van bovenstaande opgemerkt te worden dat uw echtgenoot bij de DVZ met geen woord heeft gerept over zijn vermeende problemen aangaande zijn werk (vragenlijst CGVS 19/17776 vraag 3.5). Hij verklaarde hiertoe tijdens zijn eerste onderhoud dat de tolk bij de DVZ hem slechts naar de reden voor vertrek vroeg (CGVS 1 19/17776 p. 6). Voorgaande is echter niet ernstig. Tijdens uw interview bij de DVZ werd u immers gevraagd de redenen van uw vrees bij terugkeer uiteen te zetten en daarbij alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht aan te halen (vragenlijst CGVS 19/17776 vraag 3.4 en 3.5). Bovendien werd u vervolgens expliciet gevraagd of u naast de aangehaalde

problemen nog problemen heeft gehad met uw autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard. U beantwoordde deze vraag negatief en voegde eraan toe dat u geen andere problemen kende (vragenlijst CGVS 19/17776 vraag 3.7). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij te allen tijde de instanties van wie hij bescherming vraagt volledig en correct inlicht over alle redenen van zijn/haar vertrek. Na veelvuldig aandringen en een interventie van jullie advocaat, kwam uw echtgenoot pas aanzetten met bovenstaand verhaal (CGVS 1 19/17776 p. 6). Naar eigen zeggen was hij bang voor mogelijke gevolgen die zijn verklaringen konden hebben (CGVS 2 19/17776 p. 3). Jullie advocaat wierp tijdens het eerste onderhoud ook nog op dat hij uw echtgenoot heeft gewezen op de confidentialiteit van het persoonlijk onderhoud en ziet hierin een verschoningsgrond (CGVS 1 19/17776 p. 12). Dit kan echter niet gevolgd worden daar uw echtgenoot bij aanvang van het onderhoud nog eens duidelijk gewezen werd op de confidentialiteit van het persoonlijk onderhoud en hij jullie andere vrees voor de Iraanse overheid wel moeiteloos verklaarde (CGVS 1 19/17776 p. 2). Het geheel van wat voorafgaat doet dan ook besluiten dat het gegeven dat u bij de DVZ uw vrees obv uw tewerkstelling niet aanbracht het geloof in deze vrees volledig onderuit haalt.

Tenslotte komt uw echtgenoot nog aanzetten met een deelname aan een protest bij de Europese instellingen te Brussel (CGVS 1 19/17776 p. 9). Hij legt hiertoe echter geen enkel stuk neer dat zijn aanwezigheid kan staven, noch mag blijken dat zijn deelname voortvloeide uit een politiek engagement of dat hij door zijn loutere aanwezigheid het doelwit van de Iraanse autoriteiten zou vormen. Hoe dan ook moet er op gewezen worden dat – zoals reeds bovenaan besproken – de Iraanse autoriteiten weinig aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenoot hebben dit echter niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde problemen in Iran en uw bekering. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Jullie hebben bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen met de door u neergelegde documenten. Jullie identiteitskaarten, jullie shenasnameh en jullie huwelijksakte vormen een bewijs van nationaliteit en identiteit, hetgeen niet ter discussie staat.

De kopieën van jullie diploma's alsook de documenten in verband met het werk van uw echtgenoot, de documenten in verband met uw studies en de documenten in verband met uw werk, hebben betrekking op jullie opleiding en dagelijks leven in Iran maar tonen verder niet aan dat u omwille van een vrees voor vervolging niet kan terugkeren naar Iran.

De foto's en de screenshots waarop uw echtgenoot te zijn is op zijn werk, kunnen bevestigen dat hij aan de slag is geweest als monteur en toont aan dat hij mevrouw Mirgholikhan ontmoet heeft. Voor het overige kan hieruit niet opgemaakt worden dat hij ten gevolge van zijn werk of activiteiten aldaar, problemen heeft gekend met de Iraanse autoriteiten.

De foto's van verwondingen die u te verwerken kreeg tonen aan dat u blauwe plekken en dergelijke opliep. Uit deze stukken kan echter niet opgemaakt worden in welke omstandigheden deze werden toegebracht, wanneer of door wie. Hieruit kan dan ook niet blijken dat u omwille van het werk van uw man, te maken heeft gekregen met een hardhandige aanpak van de Iraanse autoriteiten.

De documenten in verband met een inbraak bij jullie thuis missen eveneens bewijskracht. Deze stukken kunnen enkel aantonen dat er in jullie huis werd ingebroken. De omstandigheden waarin dit gebeurde, de reden waarom, noch de dader kunnen uit deze documenten worden afgeleid. Er kan evenwel geen causaal verband tussen het werk van uw man en deze inbraak gelegd worden.

De brief van M. S. geeft een opsomming weer van wat er mevrouw Mirgholikhan is overgekomen. Er wordt hier evenwel niet over uw echtgenoot gesproken of over een eventuele dreiging tegen zijn persoon. Hoe dan ook kan de authenticiteit van deze brief niet worden nagegaan daar het een kopie betreft. Daarnaast kan niet blijken dat deze brief daadwerkelijk door Mohammad S. geschreven werd, daar een handtekening op de brief ontbreekt.

De documenten in verband met de schoolgang van jullie zoon heeft betrekking op zijn verblijf in België maar kan verder jullie verklaringen aangaande uw vrees voor vervolging ten aanzien van Iran, niet staven.

Uw psychologische attesten werden reeds bovenaan besproken en beschrijven louter uw mentale gezondheidstoestand aan het einde van 2019 en het begin van 2020. Indien u uw gezondheidsproblemen zou willen laten gelden in uw verzoek dient te worden vastgesteld dat de door u ingeroepen medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het

Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Jullie attest van de Iraanse kerk van Brussel, het attest van 'City of the Living God Church', het attest van de Evangelische kerk te Kuurne, de getuigenis van de familie De Munck en de foto's van jullie kerkactiviteiten in België, duiden op een deelname aan bepaalde aspecten van het christelijk leven in België maar kunnen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat de toenadering die jullie in België tot het christendom zoeken, opportunistisch van aard is. Het nieuwsartikel van Farsnews in verband met bekeerlingen in Iran en het onderzoek over mensen die de islam verlaten, hebben gezien de ongeloofwaardigheid van jullie bekering geen betrekking op jullie verzoek om internationale bescherming. De screenshots van filmpjes op YouTube, de documenten met links naar artikels over Sharzad Mirgholikhhan, alsook screenshots naar artikels over haar en een filmpje van haar en een tweet van haar, hebben allemaal betrekking op Sharzad Mirgholikhhan. Nergens uit deze filmpjes kan blijken dat uw echtgenoot ten gevolge van haar problemen, zelf in het vizier van de Iraanse autoriteiten lag. De screenshots van een WhatsApp conversatie kunnen niet op authenticiteit worden nagekeken daar u een kopie neerlegt. Het mag u niet verbazen dat zulke vlot te fabriceren documenten geen bewijswaarde hebben. Het audiofragment van Sharzad Mirgholikhhan kan evenmin overtuigen daar ook hier niet kan nagegaan worden of het hier effectief om mevrouw Mirgholikhhan gaat en binnen welke context zij deze opname gemaakt zou hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten opzichte van H. K. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraanse staatsburger te zijn, geboren op (...) 1978 te Teheran in Iran. Tijdens uw studies leerde u uw vrouw, A. F. (o.v. xxx) kennen. Op 14 januari 2004 stapten jullie in het huwelijk. Op 6 september 2011 verwelkomden jullie een zoon, A. (o.v. xxxx).

In 1386 (Gregoriaanse kalender: 2007-2008) ging u aan de slag als monteur bij PressTV (Iraanse staatszender). Omstreeks 1394 – 1395 (2015–2016-2017) was u betrokken bij een documentaire over Shahrzad Mirgholikhhan, een Iraanse dame die zich kritisch opstelde jegens de Iraanse overheid. Al snel bleken de autoriteiten niet opgezet met de documentaire. Er werd ingebroken in de wagen van mevr. Mirgholikhhan en ook bij uw thuis kwamen inbrekers over de vloer. Mevr. Mirgholikhhan werd niet veel later ondervraagd door de autoriteiten, die tevens interesse hadden in diegenen die betrokken waren bij haar documentaire. Niet veel later verliet zij Iran. Zelf ontving u telefoontjes met bedreigingen en ook uw vrouw kreeg te horen dat u uw gedrag diende aan te passen. Zij werd tevens ondervraagd en kreeg daarbij verschillende slagen te verwerken. Uiteindelijk besloot u zich gedeisd te houden. U bleef evenwel aan de slag bij PressTV tot aan uw vertrek.

Uw vrouw werkte sinds 1383 (2004-2005) voor een ziekenhuis van de universiteit van Iran. In ordibehesht van 1397 (april/mei 2018) kwam ze in contact met een dame die op miraculeuze wijze kanker had overwonnen. Ze vroeg haar hoe ze dat gedaan had, waarop zij haar toevertrouwde dat haar god Jezus Christus is. Uw vrouw zat met veel vragen over Jezus, waarop zij een film over de figuur bekeek. Op een dag kwam ze een kerk tegen op haar weg naar huis. Zij vroeg de aanwezige bewaker of zij een kaarsje mocht branden en de priester kon spreken omdat zij een boek wilde kopen. De bewaker hield de boot af en uw vrouw vertrok. Enkele dagen later moest zij terugdenken een vrienden die thuis een kruis had hangen en een kerstboom had staan. Zij sprak met haar en een gemeenschappelijke vriendin af om te vertellen over de gebeurtenissen in haar kantoor. Ze kreeg het advies om de bijbel te lezen en zich te informeren via het internet. Uw vrouw verdiepte zich steeds meer in het christendom tot zij een droom kreeg waarin zij Jezus zag en gevraagd werd haar hart aan hem te geven. Na deze droom vertelde ze haar vriendin erover en besloot ze haar hart aan Jezus te geven en verdiepte ze zichzelf verder aan de hand van opzoekingen op het internet, hetgeen ze via haar werk deed. Teksten en dergelijke die ze tijdens deze opzoekingen vond, bewaarde ze op een USB sleutel die ze steeds bij

zich droeg. Op 3 ordibehesht 1398 (23 april 2019), werd uw vrouw tijdens een familievakantie door haar collega gecontacteerd met de vraag of zij een USB sleutel had achtergelaten. De collega wist tevens te vertellen dat er wat mensen aanwezig waren op haar werk. Al snel kwam uw vrouw erachter dat zij de USB sleutel met onder andere artikels over de bijbel inderdaad had achtergelaten op haar werk. Hierop doken jullie onder bij een kennis. Via uw schoonmoeder, kwam uw vrouw daags nadien te weten dat agenten waren langsgekomen en op de hoogte waren van haar bekering. Gelet op voorgaande, besloten alles in gereedheid te brengen om Iran te verlaten.

Op 4 juni 2019 verlieten jullie met jullie zoon A. via luchthaven van Teheran, Iran met bestemming Italië. Van daaruit zouden jullie naar het Verenigd Koninkrijk trekken maar de smokkelaar liet jullie op 5 juni 2019 aan jullie lot over te België. Op 13 juni 2019 trokken jullie naar de Belgische asielinstanties om jullie nood aan bescherming kenbaar te maken.

Op 19 juni 2019 besloot u zelf ook te bekeren tot het christendom nadat u met haar meeding naar de kerk en zij u gezegend had. Samen nemen jullie geregeld deel aan een kerkviering en volgen jullie lessen ter voorbereiding van jullie doopsel.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming leggen u en uw vrouw volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw shenasnameh, de identiteitskaart van uw vrouw, de shenasnameh van uw vrouw, uw huwelijksakte, een attest van de Iraanse kerk van Brussel, een attest van 'City of the Living God Church', een attest van de Evangelische kerk te Kuurne, een attest in verband met de schoolgang van uw zoon, acht foto's in verband met verwondingen die uw vrouw opliep, een nieuwsartikel van Farsnews in verband met bekeerlingen in Iran, een onderzoek over mensen die de islam verlaten, een USB stick, een schoolattest van uw zoon, een getuigenis van de familie De Munck, vier attesten over de mentale staat van uw vrouw, 36 foto's van jullie kerkactiviteiten, screenshots van filmpjes op Youtube, een kopie van jullie diploma's, documenten in verband met uw werk, een brief over uw collega S., documenten in verband met een diefstal in uw huis, documenten in verband met het werk van uw vrouw en backstage foto's van uw werk. U legde ook een USB stick neer met volgende inhoud: twee foto's en drie screenshots i.v.m. uw werk met Sharzad Mirgholikhan, twee documenten i.v.m. de studies van uw vrouw, drie documenten i.v.m. een inbraak in uw huis, een brief van Mohammad S., een document met links naar vier artikels over Sharzad Mirgholikhan, 9 screenshots van nieuwsartikels over Sharzad Mirgholikhan, 11 foto's van de verwondingen van uw vrouw, 9 documenten in verband met het werk van uw echtgenoot, jullie diploma's, een document met links naar zes filmpjes, een filmpje i.v.m. Sharzad Mirgholikhan, een audiofragment van Sharzad Mirgholikhan, twee screenshots van nieuwsartikels i.v.m. Sharzad Mirgholikhan, een screenshot van een tweet van Sharzad Mirgholikhan en drie screenshots van een WhatsAppconversatie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u Iran verlaten te hebben omwille van de problemen van uw vrouw (vragenlijst CGVS x/xx, xx/xxx, vraag 5; CGVS 2 xx/xx, 10/05/2021, p. 2).

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient vastgesteld te worden dat u niet de status van vluchteling noch de status van het subsidiair beschermde kan toegekend worden.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek steunt op de motieven die werden aangehaald door uw echtgenote, hetgeen u ook bevestigt (CGVS 2 xx/xx, p. 2). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd er een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. De bijkomende motieven die u heeft opgeworpen, zijnde uw bekering en uw problemen op het werk (vragenlijst CGVS xx/xxx, vraag 8; CGVS xx/xxx p. 2, 3) werden tevens in haar beslissing beoordeeld. Deze beslissing luidt als volgt:

“...(overname motieven verzoekster)...”

Derhalve dient ook u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers zetten in een enig middel uiteen dat er sprake is van een appreciatiefout en van een schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekers vangen hun betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen. Vervolgens gaan zij in op algemene informatie inzake christenen in Iran die volgens hen hun verzoek om internationale bescherming staft. Zij vermelden in dit verband de onderdrukking van christenen in Iran, de COI Focus “Iran: de situatie van bekeerlingen tot het christendom” van 16 april 2019, de COI Focus “Iran – behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten” van 30 maart 2020, de monitoring en onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran en de ambivalentie in de Iraanse samenleving. Inzake de onderdrukking van christenen in Iran verwijzen zij naar stukken 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 en 11 bij het verzoekschrift. Inzake de ambivalentie in de Iraanse samenleving verwijst ze naar stukken 13, 14 en 15 bij het verzoekschrift.

Vervolgens wijzen verzoekers erop dat zij al een nood aan bescherming hebben op basis van elementen die niet worden betwist door de verwerende partij, namelijk het feit dat ze zijn aangesloten bij de Iraanse kerk van Brussel en de Kerk van de Levende God in Turnhout, dat ze aan kerkvieringen en Bijbelstudies deelnemen, dat hun zoon gedoopt is, dat ze in België een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend, dat verzoekers allebei hoge verantwoordelijkheden hadden in hun werk (verzoeker als documentairemaker bij een staatszender en verzoekster bij een ziekenhuis), dat verzoekster in contact was met de Armeense gemeenschap via haar vriendin S., dat verzoekster over kennis beschikt inzake het christendom, dat bekeerd zijn tot het christendom in Iran risico's met zich meebrengt. Deze elementen volstaan op zich al om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat in hoofde van verzoekers. *In casu* lijkt het geen twijfel dat verzoekers door de Iraanse autoriteiten als christenen worden beschouwd of dreigen te worden beschouwd. Verzoekers maken deel uit van een openlijk vervolgte groep van christenen. Het feit dat de oprechtheid van hun bekering in twijfel wordt getrokken, is hierbij irrelevant. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad.

Daarna gaan verzoekers in op de overige elementen van de bestreden beslissingen en betwisten zij de motieven ervan.

Verzoekers concluderen dat zij nood hebben aan internationale bescherming. Verzoekers geven aan dat zij als vluchteling moeten worden erkend. Minstens moet hen de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend. In uiterst ondergeschikte orde moeten de bestreden beslissingen worden vernietigd.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden volgende stukken gevoegd:

- het “annual report 2019 Violations against Christians in Iran” van Open Doors – Article 18 - MEC – CSW van januari 2020 (stuk 3);
- het UK Home Office report “Country Policy and Information Note Iran: Christians and Christian converts” van maart 2018 (stuk 4);
- het Annual Report Iran 2019 van Amnesty International (stuk 5);
- het “Report of the special rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran” van de Human Rights Council van de Verenigde Naties van 6 maart 2017 (stuk 6);
- Immigration and Refugee Board of Canada “Iran: Teachings, interpretations and knowledge of Christianity among non-ethnic Christians” van 18 maart 2014 (stuk 7);
- OSAR “Iran: menace pesant sur les personnes converties” van 7 juni 2018 (stuk 8) ;

- een internetartikel van www.letemps.ch "Le guide suprême iranien discrédite les manifestations anti-pouvoir" van 17 januari 2020 (stuk 9) ;
- uittreksels uit het Algemeen ambsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2019 (stuk 10);
- het Algemeen ambsbericht Iran van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van februari 2021 (stuk 11);
- de COI Focus Iran Internetmonitoring en sociale media van 5 november 2019 (stuk 12);
- een internetartikel van Christianity today "Researchers find Christians in Iran approaching 1 million" van 2021 (stuk 13);
- een internetartikel van www.articleeightteen.com "Survey supports claims of 1 million Christian converts in Iran" van 27 augustus 2020 (stuk 14);
- een internetartikel van www.articleeightteen.com "Le ministre du renseignement admet un effort de collaboration pour lutter contre les conversions au christianisme" van 7 mei 2019 (stuk 15);
- een internetartikel van www.lalibre.be "La conversion à l'islam radicale est très rapide" van 26 november 2015 (stuk 16);
- een internetartikel van www.lefigaro.fr "le facebook iranien annonce sa fermeture" van 16 oktober 2017 (stuk 17);
- doopcertificaten van verzoekers van 4 juli 2021 (stuk 18);
- wikipedia pagina over Shahrzad Mirgholikhan (stuk 19);
- wikipedia pagina over de "Intelligence Organization of the Islamic Revolutionary Guard Corps (stuk 20);
- link naar een Youtube film van Shahrzad Morgholikhan "letter to Allah English" van 18 oktober 2015 (stuk 21);
- foto's van verzoeker bij deelname aan een betoging (stuk 22).

2.2.2. Op 27 januari 2022 dienen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij zij volgende stukken voegen:

- foto's van de deelname van verzoeker aan een betoging tegen de Iraanse regering na de doden van Ahban 1398 (stuk 1);
- foto's van het christelijk huwelijk van verzoekers en certificaat van de pastoor H.M. (stuk 2).

2.2.3. Ter zitting van 16 februari 2022 legt verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota voor die een door haar opgestelde brief betreft.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om

internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster overtuigt niet omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en door de Iraanse autoriteiten geïnvloed te worden:

1) er moeten vraagtekens geplaatst worden bij haar vermeend bekeringsproces, 2) de snelheid waarmee ze besloot om door het leven te gaan als christen is opmerkelijk te noemen, 3) het mag verbazen dat verzoekster tot op heden nog niet gedoopt is gelet op haar bewering reeds in juni/juli 2018 bekeerd te zijn, 4) het is opmerkelijk dat verzoekster maar weinig kan vertellen over S., de dame die haar wegwijs maakte in het christendom, 5) verzoeksters gedrag met betrekking tot haar bekering verbaast, zodat er geen geloof kan worden gehecht aan haar vermeende activiteiten op het internet op haar werk, noch dat ze hierdoor in de problemen is gekomen, 6) haar gedrag aangaande haar christelijke beleving in Iran kan niet overtuigen, 7) verzoeksters verklaringen over een droom die ze heeft gehad zijn niet consistent, evenmin als haar verklaringen met betrekking tot het vervolg van haar droom;

(ii) verzoekster legt geen aannemelijke verklaringen af aangaande de huiszoeking op het werk en thuis en haar gedrag in de nasleep hiervan;

(iii) aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan haar bekering tot het christendom in Iran, kan er evenmin geloof gehecht worden aan het feit dat zij in België vanuit een oprechte overtuiging het christelijk geloof belijdt; gezien het opportunistisch karakter van verzoekers' bekering kan worden verwacht dat verzoekers hun religieuze posts op Facebook verwijderen alvorens terug te keren naar

Iran; uit de informatie van het CGVS blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland zeggen of doen of op het internet posten, met uitzondering van risicoprofielen, *quod non in casu*;

(iv) verzoeker is er ook niet in geslaagd aannemelijke verklaringen af te leggen over zijn bekering in België;

(v) verzoeker maakt niet aannemelijk omwille van een probleem uit het verleden bij PressTV een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te lijden;

(vi) uit verzoekers deelname aan een protest bij de Europese instellingen in Brussel kan evenmin een nood aan internationale bescherming afgeleid worden;

(vii) de neergelegde stukken veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen werden genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen kunnen in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers vrezen bij een terugkeer naar Iran geëxecuteerd te worden ten gevolge van hun bekering tot het christendom, zij vrezen hetzelfde voor hun zoon. De Iraanse autoriteiten zijn op de hoogte van verzoeksters bekering door documenten die ze gevonden hebben op haar werk (usb-stick) en bij haar thuis (een afgedrukte bijbel en notities waarin staat dat ze bekeerd is). Daarnaast heeft verzoeker in het verleden al problemen gehad met de Iraanse autoriteiten door zijn samenwerking met een Iraanse dame die nu in ballingschap leeft, toen ze beiden voor PressTV werkten.

2.3.4.2. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *“in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren.”* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoekers over deze drie elementen moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van verzoekers' individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoekers interesse hebben in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekers moeten aannemelijk maken dat zij door hun interesse ook een andere godsdienst hebben, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoekers om aannemelijk maken dat zij door de christelijke godsdienst zijn overtuigd en dat dit nieuwe geloof een essentieel onderdeel is geworden van hun identiteit.

Er kan worden aangenomen dat aan een bekering tot een andere geloofsovertuiging steeds een welbewuste en weloverwogen keuze ten grondslag moet liggen. Dit geldt te meer wanneer de betrokken vreemdeling afkomstig is uit een land waar bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekken gevolgen kan hebben. Het is aan een verzoeker om inzichtelijk te maken waarom hij tot die bekering is gekomen en hoe hij de bekering heeft ervaren. Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen van bekering een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voor verzoeker een nieuwe godsdienst heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij de verzoeker, in de voormelde omstandigheden, sprake is van een (denk)proces waarbij hij heeft nagedacht over zijn beslissing tot bekering en de eventuele consequenties ervan, zodat hij helder kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt, hoe de eerste kennismaking is verlopen, hoe de verzoeker zich in de nieuwe geloofsovertuiging heeft verdiept, waarom de nieuwe religie hem persoonlijk heeft geraakt en wat het hem heeft gebracht, wat het betekent om een ander geloof te hebben dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze hij daaraan invulling wil en kan geven.

In casu blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij op haar werk in de kliniek getuige was van de miraculeuze genezing van een kankerpatiënte. Ze vroeg haar wie haar genezen had en deze dame antwoordde dat Jezus Christus haar genezer was. Verzoekster kampte met vragen en besloot een film over Jezus te bekijken. Later herinnerde ze zich dat een vriendin een kerstboom en een kruis had thuis. Ze belde deze vriendin en sprak af met twee vriendinnen die later christenen bleken te zijn. Ze vertelde over de genezing en toen ze wist dat deze vrouwen christenen waren, kon ze vragen stellen over Jezus. Haar vriendin S. zei wel dat verzoekster voorzichtig moest zijn en stelde haar voor de bijbel te onderzoeken. Ze raadde haar aan om via het internet op te zoeken en te lezen. S. wilde in het begin geen informatie delen. Verzoekster begon te lezen over Jezus op Wikipedia. Ze bleef opzoeken doen en ontdekte priester H. en bekeek zijn preken. Toen begon ze met Jezus te spreken en vroeg hem om een teken te geven als hij haar hoorde. Toen had ze een droom. Ze vertelde haar man over deze droom en ook S. Ze zei aan S. dat ze haar hart aan Jezus wilde geven en vroeg haar wat ze kon doen (notities CGVS verzoekster van 26 februari 2021, (hierna: CGVS I verzoekster), p. 9). S. deed een verlossingsgebed voor verzoekster (notities CGVS verzoekster van 10 mei 2021 (hierna: CGVS II verzoekster), p. 8). Zo werd haar geloof bevestigd en vanaf dat moment voelde ze zich christen (notities CGVS II, p. 9). In België gaat verzoekster naar de Iraanse kerk in Brussel en de kerk van de Levende God in Turnhout (CGVS II verzoekster, p. 11). Zij en haar man zijn nog niet gedoopt omwille van corona, de kerk in Brussel gaat via Zoom en de kerk in Turnhout bezoekt ze een of twee keer per maand, voor de rest volgt ze het online (CGVS II verzoekster, p. 12).

In casu blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij zich in België bekeerde op 16 juni 2019 en gezegend werd door zijn vrouw in de kerk van Turnhout. Verzoeker had een speciaal gevoel in de kerk op die dag, hij kan het niet uitleggen, iemand vroeg hem of hij op een kruispunt zat, hij moest een beslissing nemen, het is iets binnen in hem, wilde hij zoals de andere zijn of niet, wilde hij aan de tafel zitten? Wilde hij gezegend zijn? Hij gaf zich over aan die interne conversatie. Toen de communie over was, ging hij spreken met de pastoor, hij vertelde hem dat hij zijn hart aan Jezus wilde geven. Hij is nog niet gedoopt omwille van corona, hij ging wel naar de lessen, in Iran had hij geen christelijke activiteiten, hij heeft zijn hart pas in België gegeven (notities CGVS verzoeker van 26 februari (hierna: CGVS I verzoeker), p. 8). Hij bekeerde zich nog niet in Iran omdat de wil van god voor ieder mens anders is. Zijn vrouw sprak wel vaak met hem over haar openbaringen en wat ze leerde. Bij hem duurde het langer. Hij had geen echte band met de islam. Hij ging in België voor het eerst naar de kerk, ze waren het laatste avondmaal aan het vieren, er was een stem vanbinnen bij hem die hem riep en hem vroeg of hij zich bij die mensen wilde voegen of toeschouwer bleef, de sfeer beïnvloedde hem en had een indruk nagelaten. Op de vraag wat er bijzonder was aan de sfeer, antwoordde verzoeker dat dit de aanwezigheid van god was, hij vertelde dat dit iets is wat je voelt, dat geeft je een euforisch gevoel, een soort vrolijkheid, dat kan je niet met materiële zaken vergelijken of meten. Toen hij zelf nog niet bekeerd was, ging hij met zijn

echtgenote mee naar de kerk om haar te beschermen in een voor hen vreemd land, ze gingen samen van het Klein Kasteeltje naar Turnhout. Langs de andere kant wilde hij dit ook meemaken, hun leven was op positieve wijze veranderd door het geloof van zijn echtgenote (notities CGVS verzoeker van 10 mei 2021 (hierna: CGVS II verzoeker), p. 6). Hij bekeerde zich op 16 juni 2019, wat hem over de streep trok was zijn aanwezigheid bij het laatste avondmaal, daar hoorde hij die stem vanbinnen. Daarvoor had hij enkel informatie via zijn vrouw en zag hij een film en preken van pastoors. In België heeft hij voor het eerst de bijbel gelezen, ze werden geholpen door een vriend die hen naar de kerk stuurde. Verzoeker las de bijbel in de periode dat hij zich bekeerde, in juni 2019, hij en zijn vrouw begonnen ook met Bijbelstudie in het centrum en in Turnhout, nadien was er corona en volgden ze alles online (CGVS II verzoeker, p. 7). Het christendom trekt hem aan omdat je een band met god in twee richtingen kunt hebben, hij noemde zichzelf christen vanaf 16 juni 2019 toen hij zijn zonden bekend heeft en zijn geloof geuit (CGVS II verzoeker, p. 8).

2.3.4.3. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster haar bekeringsproces niet aannemelijk heeft gemaakt om volgende redenen:

a) haar afkeer van de islam lichtte ze toe door te wijzen op de mindere positie van vrouwen binnen de Iraanse samenleving, maar geconfronteerd met een aantal vrouwonvriendelijke stellingen in de Bijbel, geeft ze aan dat er niets bizar is aan vrouwen die hun mannen gehoorzamen, wat opmerkelijk te noemen is gelet op haar problemen met de islam. Indien het daadwerkelijk zo was dat de positie van vrouwen in de Islam een grote rol speelde in haar afkeer van deze religie, kan aangenomen worden dat zij dit soort zaken in overweging zou hebben genomen vooraleer zich te bekeren tot een andere religie;

b) een tweede reden voor haar afkeer van de islam, betreft haar afkeer voor de agressiviteit van de islam. Verzoekster meent echter dat de agressie door de kruistochten in het christendom, niet ligt aan de boodschap van Jezus. Er kan ook niet worden aangenomen dat verzoekster, die opgroeide als moslim in een moslimgezin, de islam louter met geweld associeert. Verzoekster situeert de gewelddadige passages in de Bijbel enkel in het Oude Testament, maar het is bevreemdend dat ze gelijkaardig geweld als in de islam nu wel gerechtvaardigd vindt, dit plaatst ernstige vraagtekens bij haar lezing van de Bijbel en haar verklaringen aangaande de keuze voor het christendom;

c) als moslim vreesde ze dat haar man haar zou verlaten, ze had dit al meegemaakt met haar vader, nu zij en haar man christen zijn, zou ze meer veiligheid hebben gekregen van Jezus omdat hij gezegd heeft dat haar man geen verschillende vrouwen mag hebben en maar één keer getrouwd kan zijn. Dit is echter een bevreemdende beweegreden voor haar bekering, er kan een veelvoud aan redenen zijn waarom een man zijn vrouw verlaat en dit moet niet noodzakelijk met een andere vrouw te maken hebben. Bovendien was haar man nog geen christen op het ogenblik van haar bekering, zodat niet begrepen kan worden waarom de huwelijksregels van het christendom zouden meegespeeld hebben bij haar keuze voor een nieuw geloof, dit haalt de geloofwaardigheid van dit motief voor haar bekering onderuit;

d) hoewel verzoekster kritisch stond tegenover de islam, kan ze geen enkele passage in de Bijbel benoemen waarmee ze het niet eens zou zijn. Ze spreekt zelf over de positie van vrouwen in de islam, die ook in het christendom in vraag gesteld kan worden, zoals blijkt uit de info toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeksters antwoorden op vragen over de algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk getuigen niet van een diepere overtuiging van waaruit ze bekeerd zou zijn tot het christendom.

Vervolgens wijst de commissaris-generaal ook op de snelheid waarmee verzoekster besloot als christen door het leven te gaan, dat het mag verbazen dat ze op het ogenblik waarop de bestreden beslissing genomen wordt, nog niet gedoopt is, dat ze weinig kan vertellen over S. de dame die haar wegwijs maakte in het christendom, dat het door haar omschreven gedrag met betrekking tot haar bekering mag verbazen waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan haar vermeende activiteiten op het internet op de werkvloer noch dat zij hierdoor in de problemen zou zijn gekomen, haar gedrag over haar christelijke beleving in Iran evenmin kan overtuigen en zij inconsistente verklaringen aflegde over de droom die zij had waarna zij finaal besloot haar hart aan Jezus te geven.

2.3.4.4. In het verzoekschrift uit verzoekster vooreerst kritiek op de motieven van de bestreden beslissingen inzake het proces van haar bekering. Inzake haar geloofsafval omwille van de behandeling van vrouwen en de agressiviteit van de islam, stelt ze dat het standpunt van de commissaris-generaal niet relevant is en dat haar bekering vanuit een andere hoek moet worden geanalyseerd, namelijk dat het over een gevoel gaat en dat religie vooral een manier van leven is. zij ontkent niet dat andere mensen een positief aspect in de islam kunnen vinden, voor verzoekster is de in Iran gepraktiseerde islam problematisch omdat deze op zeer extremistische wijze wordt uitgevoerd. Het argument dat verzoekster het christendom grondig had moeten onderzoeken alvorens zich te bekeren, kan niet

worden gevolgd. Bekering tot een godsdienst is niet het resultaat van een theoretisch onderzoek, het is een alledaagse praktijk en als de voorschriften uit het verleden problematisch zijn (zoals de kruistochten) legt verzoekster goed uit dat dit volgens haar niet de boodschap is die door Jezus is overgebracht. Bovendien kan verzoekster onmogelijk een theologische studie gemaakt hebben van de Bijbel, die uit 66 boeken bestaat en het is moeilijk om in Iran diepgaand onderzoek te doen naar de islam. De droom die zij over Jezus had, zag zij als een teken van God om zich definitief te bekeren. Inzake haar geloofsafval omdat zij vreesde dat haar man haar zou verlaten. Verzoekster wijst erop dat haar uitdrukkelijk werd gevraagd naar haar kritiekpunten op de islam en dat zij hierbij polygamie vermeldde. Verzoekster acht het irrelevant dat de verwerende partij dit argument van geen belang vindt. Dit is geheel persoonlijk voor verzoekster en aangezien haar vader hun gezin in de steek liet voor een andere vrouw, is het legitiem dat zij dit gedrag met de islam associeert.

De Raad wijst erop dat door louter te stellen dat het standpunt van de verwerende partij over de behandeling van vrouwen in de islam en de agressiviteit van de islam "niet relevant" is, verzoekster geen afbreuk doet aan de pertinente en uitgebreide motieven in dit verband. Verzoeksters afgelegde verklaringen staan immers haaks op haar motieven om de islam te verlaten en plaatsen ernstige vraagtekens bij haar lezing van de Bijbel en haar verklaringen aangaande haar keuze voor het christendom. Bovendien stelt het Hof van Justitie in het hierboven vermelde arrest Fathi dat, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering, moeten worden onderzocht. Verzoekster kan dit niet afdoen als niet relevant. Door het opnieuw louter "irrelevant" achten dat de verwerende partij het vreemd vindt dat de huwelijksregels in het christendom zouden hebben meegespeeld om de islam te verlaten en zich tot het christendom te bekeren, doet verzoekster evenmin afbreuk aan het motief dat het ongeloofwaardig is dat verzoekster zich om deze reden ook bekeerd zou hebben tot het christendom, aangezien haar man op dat ogenblik nog steeds moslim was en hij zich dus niet aan de huwelijksregels van het christendom moest houden.

Vervolgens uit verzoekster in het verzoekschrift nog kritiek op de motieven van de beslissing inzake het proces van haar bekering, namelijk over het ontbreken van een kritische kijk op en van kennis over de Bijbel. Verzoekster wijst erop dat zij niet gezegd heeft dat zij nooit kritiek zal hebben op het christendom en dat zij verklaard heeft dat zij vragen had bij het lezen van bepaalde passages, vragen die zij toen aan de pastoor stelde. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal een stereotiep beeld heeft van bekeringen in Iran. Verzoekster wijst erop dat de bekering van verzoekers uniek is voor hen om eigen redenen. Het is irrelevant verzoekster te vragen passages uit de Bijbel woord voor woord te citeren, een godsdienst leren duurt jaren. Verzoekster komt uit een land waar elke vorm van onafhankelijkheid van religie verboden is, informatie is beveiligd en de toegang tot het internet is beperkt, het is pas sinds haar aankomst in België dat verzoekster verder onderzoek kon doen.

Door haar uiteenzetting doet verzoekster geen afbreuk aan het motief dat zij stelde dat gewelddadige passages in de Bijbel enkel voorkomen in het Oude Testament en dat zij niet bleek te weten dat zulke zaken eveneens voorkomen in het Nieuwe Testament, ondanks haar bewering de Bijbel in zijn geheel gelezen te hebben, dit terwijl net het geweld in de Koran haar van de islam deed afkeren. Uit verzoeksters gehoren (CGVS I en II) blijkt niet dat haar gevraagd werd om "woord voor woord" hele passages uit de Bijbel te citeren. Daarnaast merkt de Raad op dat het Hof van Justitie in het hierboven vermelde arrest Fathi stelt dat, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof, moeten worden onderzocht. Aan verzoekster mochten dus vragen over haar kennis van het christendom en de Bijbel worden gesteld. Het feit dat verzoekster vragen heeft bij bepaalde passages die zij dan aan een pastoor stelt, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoekster, die verklaarde de hele Bijbel gelezen te hebben (CGVS II verzoekster, p. 5) en afkering te zijn van het geweld in de Koran (CGVS II verzoekster, p. 4), niet weet dat er in het Nieuwe Testament ook gewelddadige passages voorkomen.

2.3.4.5. Verzoekster uit kritiek op de motieven inzake de snelheid van haar bekering, over het feit dat ze niet gedoopt is en over het gebrek aan kennis inzake S. haar vriendin die haar wegwijs maakte in het christendom. Inzake de snelheid van haar bekering legt verzoekster uit dat zij zich nog steeds als een nieuwe christen beschouwt, een teken van nederigheid is, zij kan niet zeggen dat zij alles geleerd heeft. Zij verwijst ook naar de algemene informatie over de ambivalentie in de Iraanse samenleving, die meebrengt dat bekeringen in Iran in werkelijkheid zeer wijdverbreid zijn, in tegenstelling tot wat door de

commissaris-generaal wordt gesuggereerd. Verzoekster wijst op stuk 16 bij het verzoekschrift waaruit blijkt dat een bekering (tot de islam of het christendom) niet noodzakelijk tijd hoeft te nemen en zeer snel kan gebeuren. Verzoekster wijst erop dat zij en haar man intussen op 4 juli 2021 zijn gedoopt, dit is nog voor de bestreden beslissingen, zij hebben deze info niet verstrekt omdat hen niet was gevraagd hiervan een bewijs op te sturen en zij er zich niet bewust van waren dat dit een doorslaggevend element was. Inzake verzoeksters vriendin S. stelt zij dat verzoeksters verklaringen in de juiste context moeten worden geplaatst. Verzoekster leerde S. in haar studententijd kennen via een gemeenschappelijke vriendin, waardoor verzoekster bij S. thuis kwam en daar een kerstboom zag en kruisen aan de muren, S. maakte deel uit van de Armeense gemeenschap en is als christen geboren. Verzoekster wendde zich tot S. omdat ze niemand anders kende die christen was, maar ze kenden elkaar niet voldoende om in detail het christendom uit te leggen en er waren risico's verbonden voor S. om als christen met een moslima over het christendom te spreken. Dit blijkt ook uit verzoeksters verklaringen. Verzoekster stelt ook dat zij hierbij voortdurend onderbroken werd in haar uiteenzetting. Indien de verwerende partij verzoekster haar relatie met S. had laten uitleggen, had ze kunnen begrijpen hoe weinig verzoekster over haar wist. De Armeense gemeenschap is wantrouwig en nogal gesloten en S. wilde zichzelf niet in gevaar brengen, daarom zei ze aan verzoekster om zich op het internet te informeren en daarom stelde verzoekster S. geen vragen meer.

Inzake de snelheid van haar bekering stelt de commissaris-generaal het volgende: *"Waar u er niet in geslaagd bent een geloofwaardig verloop van uw ontluikende interesse in het christendom aan te tonen, is ook de snelheid waarmee u besloot door het leven te gaan als christen uiterst opmerkelijk te noemen. Uit uw verklaringen moet blijken dat u voor het eerst in aanraking kwam met het christendom toen u op uw werk geconfronteerd werd met wat een mirakel zou zijn geweest (CGVS 1 19/17776B p. 9). U verklaart dat voorgaande gebeurde in ordibehesht 1397 (april/mei 2018) (CGVS 2 19/17776B p. 3). Amper twee maanden later, in tir 1397 (juni/juli 2018), kondigde u uw bekering reeds aan bij uw man (CGVS 1 19/17776B p. 10). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u amper twee maanden nadat u voor het eerst in contact kwam met het christendom reeds bekeerd zou zijn, is weinig geloofwaardig. Dit geldt des te meer aangezien u voorafgaand aan uw bekering zich slechts beperkt via het internet informeerde over het christendom, geen kerk bezocht en amper met iemand over het christendom sprak (CGVS 1 19/17776B p. 9). Overigens bestempelt u zichzelf tot op heden, drie jaar later, als 'nieuwe christen' en beweert nog veel zaken niet te weten (CGVS 2 19/17776B p. 6). Het mag dan ook verbazen dat u gelet op voorgaande, in zulke korte tijdspanne in staat geweest zou zijn om een diepgaande overtuiging van het christendom te ontwikkelen en over voldoende kennis beschikte om met volle overtuiging te kiezen voor een nieuwe religie. De snelheid waarmee u verklaart bekeerd te zijn, zet dan ook wederom ernstige vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw bekering."*

Waar verzoekster verwijst naar stuk 16 bij het verzoekschrift *"La conversion à l'islam radicale est très rapide"* van lalibre.be van 26 november 2015, wijst de Raad erop dat dit artikel handelt over moslimextremisme, waartoe veel jongeren zich aansluiten die te maken hebben met een problematische emotionaliteit, die iets ernstigs hebben meegemaakt of een nieuwe persoon willen worden. Verzoekster is een volwassen vrouw die zich naar eigen zeggen bekeerde tot het christendom nadat ze van nabij een miraculeuze genezing meemaakte en zich al een tijdje vragen stelde bij de positie van de vrouw in de islam en de verheerlijking van geweld door de islam. Verzoekster bevindt zich bijgevolg in een heel andere situatie dan de jongeren in dit artikel, zodat zij niet met goed gevolg naar dit artikel kan verwijzen om de snelheid van haar bekering te rechtvaardigen. De verwijzing naar stukken 13, 14 en 15 van het verzoekschrift vormen evenmin een uitleg voor de snelheid van verzoeksters bekering, nu deze artikelen handelen over het groeiend aantal christenen in Iran maar niets zeggen over het bekeringsproces of de duur ervan. Verzoeksters uiteenzetting doet bijgevolg geen afbreuk aan het motief dat een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is, waarbij men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, dat verzoekster amper twee maanden nadat zij voor het eerst in contact kwam met het christendom reeds bekeerd zou zijn, is weinig geloofwaardig.

Het feit dat verzoekster zich na drie jaar nog steeds als nieuwe christen beschouwt, kan misschien een teken van nederigheid zijn maar neemt niet weg dat het opmerkelijk is dat verzoekster dan toch indertijd in twee maanden voldoende kennis zou hebben opgedaan om een diepgaande overtuiging van het christendom te ontwikkelen en over voldoende kennis te beschikken om met volle overtuiging te kiezen voor een nieuwe religie. Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan het feit dat er

ernstige vraagtekens kunnen worden geplaatst bij de geloofwaardigheid van haar bekering gezien de snelheid ervan.

De Raad stelt vast dat verzoekster geen doorleefde en geloofwaardige verklaringen kan afleggen over het (bekerings)proces dat haar tot het christendom bracht. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat inzake de reden voor haar afkeer voor de islam en haar interesse voor het christendom, ze niet verder komt dan het christendom tegen de islam af te zetten en vaag blijft over het geweld dat ook voorkomt in de Bijbel. Deze bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar bekeringsproces. De Raad besluit dat verzoeksters verklaringen over haar beweegredenen om zich tot het christendom te bekeren, ontoereikend zijn. Dit ondermijnt op zich al verzoeksters voorgehouden bekering.

Waar verzoekers erop wijzen dat zij en hun zoon intussen zijn gedoopt in juli 2021, stelt de Raad vast dat verzoekster bekeerd was voor haar komst naar België en hier sinds juni 2019 naar de kerk gaat. Verzoeker heeft zich in juni 2019 in België bekeerd. Zij hadden dus inderdaad negen maanden de tijd, vooraleer de coronapandemie in maart 2020 begon en de kerken moesten sluiten, om zich te laten dopen. De loutere verwijzing in het verzoekschrift dat zij geen controle hadden over het tijdstip van hun doop en dat zij het moment niet konden kiezen waarop de kerkleiders van oordeel waren dat zij klaar waren om "officieel" christen te worden, doet hieraan geen afbreuk. Daarenboven brengt het feit gedoopt te zijn niet mee dat er sprake zou zijn van een oprechte bekering. Verzoekers dienen hun oprechte bekering aannemelijk te maken met overtuigende verklaringen omtrent het proces van bekering tot het nieuw gekozen geloof. Dit blijkt echter niet omwille van het hierboven gestelde.

Waar verzoekster aanvoert dat zij voortdurend onderbroken werd in haar uiteenzetting en daarom niet alle details kon verstrekken over S., wordt erop gewezen dat uit de gehoorverslagen niet blijkt dat verzoekster voortdurend werd onderbroken. Verzoekster werd er enkel op gewezen dat ze op de vraag moest antwoorden en niet hele gesprekken moest reproduceren (CGVS I verzoekster, p. 10) of zaken moest vertellen waarnaar niet was gevraagd (CGVS II verzoekster, p. 11). Uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoekster heeft kunnen uitleggen dat S. haar zei dat verzoekster voorzichtig moest zijn en stelde haar voor de Bijbel te onderzoeken. S. raadde haar aan om via het internet op te zoeken en te lezen, S. wilde in het begin geen informatie delen. Ze vertelde S. over haar droom en zei aan S. dat ze haar hart aan Jezus wilde geven en vroeg haar wat ze kon doen (CGVS I verzoekster, p. 9), S. deed een verlossingsgebed voor verzoekster (CGVS II verzoekster, p. 8). Verzoekster heeft niet verklaard dat S. een Armeense christen was, enkel dat ze eens bij haar thuis was gekomen en een kerstboom zag en een kruis (CGVS I verzoekster, p. 9) en dat ze niet weet van welke afkomst S. was (CGVS II verzoekster, p. 9). Wat er ook van zij, de Raad meent dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoekster toch oog moet hebben gehad voor het christen zijn van S. gezien zij de kernfiguur was die verzoekster introduceerde tot het christendom en dat zij daarom enige interesse zou moeten betonen hoe S. daarmee omging in Iran. Verzoekster stelt dat S. voor haar het verlossingsgebed zei waardoor ze bekeerd was. Waar in het kader van een oprechte bekering kan worden aangenomen dat daarmee een openbaring en verbondenheid met S. gepaard zou gaan en dat zij verzoeksters leven drastisch zou hebben veranderd, zeker in de specifieke Iraanse context, mag dan ook worden aangenomen dat verzoekster beter op de hoogte zou moeten zijn over de situatie van S. Verzoekster erkent ook in het verzoekschrift dat zij weinig over S. wist. Dit hiaat in verzoeksters kennis over de kernfiguur van haar bekering, zet de geloofwaardigheid over haar eerste contacten met het christendom in Iran dan ook sterk op de helling.

2.3.4.6. Vervolgens zet verzoekster in het verzoekschrift het volgende uiteen over haar bekering. Zij stelt dat het normaal is dat S. geen onnodige risico's wilde nemen en haar daarom aanraadde om eerst wat opzoekingen te doen op het internet, dit is een vrij voorzichtige houding en strookt met de algemene context in Iran. Verzoekster wilde meer weten maar was niet in een positie bij S. om aan te dringen om haar meer te vertellen. S. zei op een bepaald moment ook dat verzoekster haar niet meer mocht contacteren. Inzake de onwaarschijnlijkheid van haar opzoekingen op het internet op haar werkplek, een ziekenhuis van de overheid, merkt verzoekster op dat zij zelf heeft verklaard dat ze niet wist dat het internetnetwerk aan de autoriteiten toebehoorde (CGVS I verzoekster, p. 6). Zij ging er ook van uit dat het internet van het ziekenhuis beveiligd was, gezien artsen Facebook konden gebruiken, hoewel dit uitgesloten is voor gebruik door de autoriteiten, verzoekster verwijst naar stuk 17 bij het verzoekschrift, en andere verboden websites. Ze wijst erop dat iedereen in het ziekenhuis verboden zoekopdrachten deed en ze wist niet dat het internet of opzoekingen in het oog zouden worden gehouden. Verzoekster wijst erop dat ze wel verklaard heeft voorzorgsmaatregelen te nemen (geen Bijbel, met niemand van de familie gesproken). Verzoekster benadrukt ook dat zij geen secretaresse was maar een meer belangrijke status had, namelijk het plaatselijke hoofd van de artsen, verantwoordelijk voor een deel van

het ziekenhuis. Verzoekster wijst op fouten in de vertaling, zo vb. werd genoteerd dat zij in de afdeling oor en oog werkte (CGVS 1 verzoekster, p. 3). Verzoekster wijst erop dat er geen filter was op het internet in het ziekenhuis, gezien het gebruikt werd door gerenommeerde staatsartsen en hooggeplaatste personen. Dit vergemakkelijkte voor haar het zoeken aanzienlijk. Verzoekster nam voorzorgsmaatregelen (zoekgeschiedenis wissen, een usb-stick gebruiken) maar bevond zich in een voordelige positie om niet te worden gecontroleerd, zij gaf de machtigingen om de computers te gebruiken. Zij moest haar ondergeschikten controleren, het was onwaarschijnlijk dat zij zelf zou worden gecontroleerd. Verzoekster stelt dat zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het gedrag van de Iraanse autoriteiten die haar niet controleerden. Inzake haar droom stelt verzoekster dat er tussen de twee gehoren verschillen in vertaling kunnen zijn geweest, het was met verschillende tolken, bovendien lijken er fouten in de vertalingen te zijn geslopen, verzoekster heeft meermaals de tolk moeten corrigeren. Verzoekster stelt dat zij dit heeft gemeld, zij heeft immers opmerkingen gemaakt over de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tenslotte stelt verzoekster dat het niet opgaat haar volledige geloofwaardigheid in twijfel te trekken op basis van haar kennis van het verlossingsgebed.

Verzoekster uit hiermee kritiek op volgende motieven inzake verzoeksters gedrag met betrekking tot haar bekering: *“Naast het opmerkelijke gegeven dat u nagenoeg niets weet over de persoon die u wegwijst zou hebben gemaakt in het christendom, mag het door u omschreven gedrag met betrekking tot uw bekering verbazen. U verklaart in dit kader dat S. u had aangeraden via het internet op zoek te gaan naar informatie over het christendom (CGVS 1 19/17776B p. 9; CGVS 2 19/17776B p. 10). Naast het gegeven dat het toch wel opmerkelijk is dat gelet op de wijze waarop het internet in Iran gecontroleerd wordt, S. u dit advies zou geven, mag het verbazen dat u dit op uw werk zou doen (CGVS 1 19/17776B p. 6). U gevraagd waarom u dit zou doen op uw werk, stelt u dat er daar geen filter op het internet zat en het sneller was (CGVS 1 19/17776B p. 6). Geconfronteerd met het gegeven dat het hier om een internetverbinding binnen een overheidsinstantie ging, stelt dat u niet wist dat het bij de overheid hoorde (CGVS 1 19/17776B p. 6). Voorgaande is echter weinig ernstig daar u eerder tijdens datzelfde persoonlijk onderhoud verklaarde dat het ziekenhuis waar u werkte van de overheid was (CGVS 1 19/17776B p. 3). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten uitvoerig de telecommunicatie en elektronische communicatie monitoren. Hierbij vormen zoektermen zoals ‘Jezus’, ‘doopsel’, ‘christen’, e.a. een belangrijke basis. Dat de verbinding op uw werk mogelijks minder beperkingen had (CGVS 1 19/17776B p. 6, 7; CGVS 2 19/17776B p. 11), doet geen afbreuk aan voorgaande. Er kan immers verwacht worden van de Iraanse autoriteiten dat die verbinding net nog meer op hun radar zou staan. Dat u hier nooit aan gedacht zou hebben (CGVS 2 19/17776B p. 10), is niet ernstig en doet uw geloofwaardigheid geen goed. Dat u tijdens uw tweede onderhoud beweert dat het ziekenhuis niet van de staat was (CGVS 2 19/17776B p. 11) evenmin. Wat er ook van zij, kan er verwacht worden dat het internet op uw werk geenszins een plaats is waar iemand in het geheim op zoek zou gaan naar informatie over een andere religie binnen een staatsstructuur waarin bekeringen niet aanvaard worden en het internetverkeer gemonitord wordt. Dat u dan ook nog eens beweert dat u mits het wissen van uw zoekgeschiedenis en het minimaliseren van uw opzoekingen wanneer iemand binnen kwam (CGVS 2 19/17776B p. 10, 11) de nodige voorzorgsmaatregelen nam, is niet ernstig. Temeer omdat u ook zelf verklaart dat er veel mensen binnen en buiten gingen in uw bureau (CGVS 2 19/17776B p. 11). Gelet op voorgaande kan er dan ook verwacht worden dat u deze locatie geenszins zou gebruiken om uw kennis over het christendom uit te breiden daar dit een veel te groot risico zou vormen. Dat u het internet op uw werk slechts gebruikte om informatie verzamelen, dewelke u dan op een USB sleutel overzette en thuis doornam (CGVS 2 19/17776B p. 11), doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Er kan immers van de Iraanse autoriteiten verwacht worden dat indien er herhaaldelijk christelijke opzoekingen en downloads gebeurde vanop eenzelfde computer, zij hiertoe snel in actie zouden schieten en u geenszins tot bijna een jaar zouden laten begaan (CGVS 2 19/17776B p. 10). Hetgeen voorafgaat, noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vermeende activiteiten op het internet terwijl u zich op de werkvloer bevond, noch dat u hierdoor in de problemen zou zijn gekomen.*

(...)

Waar u met het door u omschreven onbezonnen gedrag op uw werk en nabij een kerk in Teheran niet kan overtuigen, moet er ook op gewezen worden dat uw verklaringen aangaande een droom die u gehad heeft inconsistent zijn. Zo verklaart u tijdens uw eerste onderhoud dat u zich in een menigte bevond nabij een berg waar Mozes aan het bidden was (CGVS 1 19/17776B p. 9). Wanneer u dichterbij mocht komen, zag u een groot licht en zag u iemand met witte kledij (CGVS 1 19/17776B p. 9). Vervolgens kreeg u een pot met een stuk papier waar op geschreven stond: ‘geef je hart aan mij’ (CGVS 1 19/17776B p. 9). Tijdens het tweede onderhoud spreekt u wederom over een menigte nabij

een berg waar Mozes bovenop stond (CGVS 2 19/17776B p. 8). Deze keer verklaart u dat de aanwezige mensen blij gaven van bezeten te zijn (CGVS 2 19/17776B p. 8). Hun ogen draaiden, zo zegt u (CGVS 2 19/17776B p. 8). U gaat verder met te stellen dat zij een voor een door Mozes genezen werden (CGVS p. 8). Wanneer het uw beurt was zag u een gigantisch licht waaruit Jezus tevoorschijn kwam (CGVS 2 19/17776B p. 8). Hij verzamelde het licht in een kristallen bol en gooide het naar u (CGVS 2 19/17776B p. 8). U kon er op aflezen: 'geloof in mij' (CGVS 2 19/17776B p. 8). Vervolgens riepen de aanwezige mensen: 'heilig Jezus' (CGVS 2 19/17776B p. 8). Daar u verklaart dat deze droom u over de streep heeft getrokken en hieruit uw eigenlijke bekering is voortgevloeid (CGVS 1 19/17776B p. 9, 10; CGVS 2 19/17776B p. 8), mag het verbazen dat u inconsistent bent in uw verklaringen aangaande uw ontmoeting moet Jezus in uw droom. Indien u daadwerkelijk een droom kreeg die een zodanige impact op uw leven heeft gehad, dat u finaal besloot uw hart aan Jezus te geven (CGVS 1 19/17776B p. 10), mag er verwacht worden dat u deze droom eenduidig kan weergeven, hetgeen u niet heeft gedaan. Gelet op voorgaande kan er dan ook geen geloof gehecht worden aan deze droom en de impact die het gehad zou hebben op uw leven.

Ook met betrekking tot het vervolg van uw droom, kan u geen eenduidige verklaringen afleggen. Tijdens uw tweede onderhoud verklaart u dat uw vriendin S. vervolgens een verlossingsgebed voor u deed (CGVS 2 19/17776B p. 8), hetgeen opmerkelijk is daar u tijdens uw eerste onderhoud nog verklaarde dat zij niets bijzonders deed (CGVS 1 19/17776B p. 9). Voorgaande vaststelling doet dan ook de wenkbrauwen fronsen. Hoe dan ook, kan uw omschrijving van een verlossingsgebed weinig overtuigen. U verklaart hiertoe dat er in het gebed gezegd wordt dat Jezus god is en in de vorm van een mens naar de aarde kwam (CGVS 2 19/17776B p. 8). Hij heeft er een tijdje gewoond en is dan via kruisiging gedood, waarna hij uit de doden opstond (CGVS 2 19/17776B p. 8). Hij praat goed over de mensheid, zo stelt u, en u gelooft dat hij de God is (CGVS 2 19/17776B p. 8). Voorgaande kan maar weinig overtuigen en kan bezwaarlijk in verband gebracht worden met een verlossingsgebed waarbij een nieuwe gelovige Jezus in zijn/haar hart opneemt, erkent dat hij de Heer is, gelooft dat hij voor de zonden van de mensheid is gestorven en uit de doden is opgewekt. Vervolgens dient een nieuwe gelovige tot inkeer van zijn/haar zonden komen en wordt hij/zij gedoopt in de naam van Jezus. Hoewel het verlossingsgebed niet op specifieke woorden gebaseerd is, is het gegeven dat Jezus voor de zonden van de mensheid, en dus inclusief die van u, cruciaal om ook de verlossing of de redding te krijgen. U gaat hier met uw omschrijving echter aan voorbij. Bovendien kan er getwijfeld worden aan de waarde die u aan dit gebed hecht, daar u tot op heden nog niet gedoopt werd, hetgeen bovenaan besproken werd en uw redding zou vervullen. Voorgaande vaststellingen en het gegeven dat u doorheen uw verklaringen niet eenduidig bent over bovenstaand verlossingsgebed, nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaring betreffende het moment dat en de wijze waarop u uw hart aan Jezus zou gegeven hebben."

De Raad merkt op dat, in de veronderstelling dat het internet van verzoekster op haar werk effectief niet gecontroleerd zou worden, S. dit niet kon weten en het daarom vreemd is dat zij verzoekster aanraadt om opzoeken over het christendom te doen op het internet, dat in Iran strikt gecontroleerd wordt (adm. dossier, stuk 6 map met landeninformatie, stuk 1 "COI Focus: Iran Internetmonitoring en sociale media" van 5 november 2019). Verzoekster slaagt er niet in dit motief te weerleggen.

Verzoeksters verklaringen over het internet op haar werk, betreffen *post factum* verklaringen of stroken niet met de door haar effectief afgelegde verklaringen. Uit verzoeksters verklaringen die zij in het verzoekschrift citeert, blijkt dat zij "geen idee (had) dat de overheid een oogje in het zeil hield" (CGVS I verzoekster, p. 6), wat niet geloofwaardig overkomt gezien de wijze waarop het internet in Iran gecontroleerd wordt (zie de reeds vermelde "COI Focus: Iran Internetmonitoring en sociale media" van 5 november 2019). Bovendien is het inderdaad niet geloofwaardig dat zij stelt dat het ziekenhuis een overheidsinstantie is (CGVS I verzoekster, p. 3) maar dan stelt dat ze niet wist dat de internetverbinding van de overheid was (CGVS I verzoekster, p. 6).

Waar verzoekster stelt dat zij artsen Facebook had zien gebruiken en naar stuk 17 verwijst om te stellen dat Facebook volledig was uitgesloten voor gebruik door de autoriteiten, kan verzoekster niet worden gevolgd. Stuk 17 betreft immers geen artikel over het sociale netwerk Facebook in Iran maar over het sociale netwerk Cloob, de Iraanse plaatselijke tegenhanger van Facebook. Uit dit artikel blijkt dat Cloob zijn werkzaamheden gestaakt heeft op datum van het artikel, zijnde 16 oktober 2017. Het kan dus perfect dat verzoekster artsen Facebook en Youtube zag gebruiken en dat deze sites niet verboden waren in het ziekenhuis. Dit brengt echter niet mee dat er geen controle is door de overheid op de bezoekers van of bezoeken aan deze websites. Het is ongeloofwaardig dat verzoekster dit niet zou weten (zie de reeds vermelde "COI Focus: Iran Internetmonitoring en sociale media" van 5 november 2019). Verzoeksters uitleg in het verzoekschrift doet geen afbreuk aan de pertinente en correcte

motieven in dit verband. De verwijzingen in het verzoekschrift naar haar functie doen niet ter zake, gezien verzoekster hieraan zelf toevoegt dat *“in het ziekenhuis (...) het internet echter minder gecontroleerd (werd)”* en er dus *“geen filter”* was, zodat het er niet toe doet in welke functie zij in het ziekenhuis van het internet gebruik maakte. De vermelding in het verzoekschrift dat zij de machtigingen verleende aan de andere internetgebruikers, doet evenmin ter zake gezien dit geen verband houdt met de controle door de overheid op het surfgedrag van internetgebruikers. Waar verzoekster verwijst naar haar verklaringen over voorzorgsmaatregelen voor wanneer er iemand haar lokaal zou binnenkomen en fysiek haar computerscherm zou zien, neemt dit niet weg dat er nog steeds via technologische weg controle kon zijn op haar surfgedrag.

Dor louter te vermelden dat zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het gedrag van de Iraanse autoriteiten, doet verzoekster geen afbreuk aan het motief *“Er kan immers van de Iraanse autoriteiten verwacht worden dat indien er herhaaldelijk christelijke opzoekingen en downloads gebeurde vanop eenzelfde computer, zij hiertoe snel in actie zouden schieten en u geenszins tot bijna een jaar zouden laten begaan (CGVS 2 19/17776B p. 10).”*

Waar verzoekster inzake haar droom wijst op de verschillen in vertaling en fouten in de vertalingen tussen de twee gehoren, blijkt dat zij het heeft over enerzijds het gehoor bij de DVZ en anderzijds de gehoren bij het CGVS. Uit de bestreden beslissingen blijkt echter zeer duidelijk dat de commissaris-generaal het heeft over de twee gehoren bij het CGVS, zodat verzoeksters opmerkingen in dit verband over de vertaling bij de DVZ niet ter zake dienend zijn. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster tijdens het gehoor bij de DVZ geen verklaringen heeft afgelegd over haar droom (adm. dossier, stuk 7b, verklaring DVZ van 14 augustus 2019 en vragenlijst CGVS van 15 oktober 2020). Verzoekster weerlegt aldus op geen enkele wijze de vaststellingen van de commissaris-generaal dat zij inconsistente verklaringen heeft afgelegd over haar droom, gezien de verschillen in haar verklaringen tussen het eerste gehoor bij het CGVS op 26 februari 2021 en het tweede gehoor bij het CGVS op 10 mei 2021. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de notities van de persoonlijke onderhouds aan verzoekster of haar raadsman werden ter kennis gebracht en dat zij hierop opmerkingen kon formuleren. Zij heeft dit niet gedaan, zodat zij overeenkomstig artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht wordt in te stemmen met de inhoud hiervan.

Verzoekster uit ten slotte kritiek op het motief dat haar omschrijving van het verlossingsgebed weinig kan overtuigen. De kritiek dat zij de Bijbel niet uit het hoofd kent, doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat het verlossingsgebed niet op specifieke woorden is gebaseerd en dat verzoekster in haar omschrijving van het verlossingsgebed (CGVS II verzoekster, p. 8) eraan voorbij gegaan is dat het gegeven dat Jezus voor de zonden van de mensheid is gestorven, cruciaal is om de verlossing of de redding te krijgen (adm. dossier, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 7, verlossingsgebed “Alles over God”).

Verzoeksters opmerking dat haar volledige geloofwaardigheid in twijfel wordt getrokken op basis van haar gebrek aan kennis van het verlossingsgebed, kan niet gevolgd worden. De bestreden beslissing in haar hoofd bevat een uitgebreide motivering waarom een oprechte bekering van verzoekster niet geloofwaardig is.

Ten slotte kan verzoekster niet worden gevolgd dat het tegenstrijdig is dat de commissaris-generaal meent dat haar kennis van het christendom beperkt is, terwijl hij elders in de bestreden beslissing schrijft dat zij een opgedane kennis heeft. Een opgedane kennis kan immers ook beperkt zijn.

2.3.4.7. Inzake de beleving van het christendom in Iran gaat verzoekster in op volgend motief:

“Ook het overige door u omschreven gedrag aangaande uw christelijke beleving in Iran kan niet overtuigen. Zo verklaart u op een dag na het werk een drang voelde om naar de Sarkis kerk in Teheran te gaan (CGVS 1 19/17776B p. 9). U beweert ter plaatse een bewaker aangesproken te hebben met de vraag de priester te mogen spreken omdat u een boek wilde kopen (CGVS 1 19/17776B p. 9). De bewaker hielp u hier niet mee (CGVS 1 19/17776B p. 9). Een kaarsje aansteken en enkele minuten blijven kon wel, zo verklaart u (CGVS 1 19/17776B p. 9). U was kennelijk geschrokken door de reactie van de bewaker en ging hierop uw eigen weg (CGVS 1 19/17776B p. 9). Los van het gegeven dat het door omschreven gedrag roekeloos genoemd mag worden, kan er niet het minste geloof aan gehecht worden. Indien u daadwerkelijk een onweerstaanbare drang voelde om een kerk te bezoeken, mag er verwacht worden dat u hier ten minste omzichtig mee zou omspringen en in geen geval zou gaan aanbieden bij een kerk in het midden van Teheran en op enkele honderden meters van twee overheidsinstanties. Zelfs indien u zulks roekeloos gedrag zou vertonen, kan er ten minste verwacht

worden dat u de bewaker geenszins zou inlichten over uw plannen in die kerk. Ook van zijn kant kan er niet geloofd worden dat hij u zou aanbieden om een kaarsje te gaan branden in de kerk. Het betreft hier een Armeense kerk (Sint-Sarkis kerk) (CGVS 1 19/17776B p. 10), een bevolkingsgroep die binnen de Iraanse samenleving over de nodige vrijheden beschikt wat betreft hun religieuze beleving. Hiertegenover staat wel dat de Armeniërs in Iran zich doorgaans opstellen als een gesloten gemeenschap, daar hun privileges in Iran steunen op het gegeven dat zij hun religie binnen hun gemeenschap houden. Dat de bewaker u dan zou aanbieden om een kaarsje te gaan branden in de kerk, hetgeen deel uitmaakt van de christelijke geloofsbeleving, komt weinig overtuigend over."

Verzoekster voert in dit verband aan dat uit het feit dat zij hierbij een risico nam, echt de behoefte voelde om naar de kerk te gaan. Verzoekster stelt dat de conclusies van de commissaris-generaal betreffende het gedrag van de kerkvoogd niet kunnen worden gevolgd. Als de Armeense gemeenschap al tamelijk gesloten is, zijn zij er echter niet op tegen hun kerken open te stellen voor andere mensen. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen de beperkingen op het binnenbrengen van nieuwe leden in de gemeenschap en het simpele feit andere mensen toe te laten tot hun kerken. Verzoekster mocht slechts enkele minuten de kerk binnengaan, de bewaker waarschuwde haar voor problemen en hij was achterdochtig.

Door voornamelijk haar eerder afgelegde verklaringen louter te herhalen, kan verzoekster geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen dat dit gedrag van verzoekster roekeloos is en niet geloofwaardig omdat dit een kerk betrof in het midden van Teheran en op enkele honderden meters van twee overheidsinstanties, zij de bewaker inlichtte en hij vervolgens zou aanbieden dat ze een kaars zou branden. Het betrof immers een bewaker van een Armeense kerk, de Armeense christenen in Iran stellen zich gesloten op want hun privileges steunen op het feit dat zij hun religie binnen hun gemeenschap houden. Verzoeksters uitleg en herhaling van haar verklaringen doen hieraan geen afbreuk.

Verzoekster maakt haar bekering en de oprechtheid ervan voor de periode waarin zij in Iran verbleef, bijgevolg niet aannemelijk.

2.3.4.8. De Raad sluit zich om bovenstaande redenen aan bij de conclusie van de commissaris-generaal dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij zich in Iran heeft bekeerd tot het christendom omwille van een oprechte overtuiging. Bijgevolg kan ook niet worden aanvaard dat zij op basis van haar geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij een terugkeer naar Iran.

Daarbij komt dat verzoekster haar reactie op de vermeende vervolgingsproblemen niet aannemelijk kan maken. Haar verklaringen aangaande de huiszoeking op het werk en bij haar thuis en haar gedrag in de nasleep hiervan, zijn niet aannemelijk. De commissaris-generaal motiveert in dit verband:

"Ook uw verklaringen aangaande de huiszoeking op uw werk en uw huis alsook uw gedrag in nasleep hiervan, zijn niet aannemelijk. U verklaart in dit kader dat uw collega u belde op 3 ordibehesht 1398 (23 april 2019) i.v.m. mensen die waren langsgeslagen op uw werk (vragenlijst CGVS, 15/10/2020, vraag 5). Hierop beseftte u dat u uw USB verloren was (CGVS 1 19/17776B p. 5) en dook u samen met uw gezin onder en brachten jullie alles in gereedheid om Iran te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). Uw man verklaart in dit kader dat jullie op 17 ordibehesht 1398 (7 mei 2019) jullie visum gingen regelen (CGVS 1 19/17776B 9/17776, 26/2/2021, p. 11). Uit uw verklaringen bij de DVZ blijkt dat jullie op 4 juni 2019 Iran per vliegtuig hebben verlaten (verklaringen DVZ, 14/08/2019, vraag 37). Indien u daadwerkelijk diende onder te duiken uit vrees voor uw leven, u verklaart immers zelf dat de Iraanse autoriteiten bekeerlingen executeren en dat zij op de hoogte waren van het nieuwe pad dat u gekozen had (CGVS 1 19/17776B p. 5, 8), valt het niet te begrijpen dat u amper twee weken na de zoektocht op uw werk en het bezoek aan uw moeder naar Teheran zou reizen om een visum aan te vragen. Er kan immers verwacht worden dat u, uw vrees in gedachten, zich geenszins vanuit uw onderduikadres nog naar de hoofdstad zou verplaatsen in de wetenschap dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw bekering. Dat u dit dan ook nog eens overdeed toen u via de luchthaven vertrokken, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Er kan immers van de Iraanse autoriteiten verwacht worden dat indien u daadwerkelijk op hun radar bent verschenen en zij interesse in u hebben, zij u geenszins legaal het land laten verlaten. Dat jullie alles via een smokkelaar regelden (CGVS 1 19/17776B, p. 5) doet aan voorgaande geen afbreuk daar passagierslijsten hoe dan ook vrijgegeven worden aan de lokale autoriteiten. Indien de autoriteiten daadwerkelijk interesse hadden in u, kan er dan ook verwacht worden dat wanneer u incheckte op uw vlucht er menig alarmbelletje zou afgaan. U brengt met bovenstaande verklaringen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook verder in het gedrang. Anderzijds mag het gedrag van de Iraanse autoriteiten inzake de zoektocht op uw werk, bevreemdend genoemd

worden. Indien zij daadwerkelijk een vermoeden hadden dat u bekeerd was, kan er van hen verwacht worden dat zij in actie zouden komen op een moment waarvan men weet dat u aanwezig zou zijn zodoende men zeker is dat men u bij de kraag kan vatten. Dat men dat niet deed, valt niet te rijmen met uw these dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden geweest zijn van uw vermeende religieuze activiteiten."

In het verzoekschrift voeren verzoekers hier tegen aan dat verzoekster niet heeft verklaard dat de autoriteiten een zoektocht hebben verricht op haar werkplaats. Zij leggen uit dat de onderzoeken van verzoekster werden ontdekt door een arts, die een aanhanger was van het Iraanse regime en de broer van deze arts was een voormalig premier van de Iraanse regering. Deze arts werkte op de computer van verzoekster toen zij in verlof was en verzoekster had haar USB-stick in deze computer gelaten. De arts nam verzoeksters USB-stick uit de computer in plaats van zijn eigen USB-stick en toen hij ontdekte dat daar zaken over het christendom op stonden, verwittigde hij het hoofd van de afdeling Ettelaat van het ziekenhuis. Deze informatie verspreidde zich snel binnen het ziekenhuis, zodat haar overste haar opbelde om te zeggen dat er geruchten over haar de ronde deden en om uitleg te vragen. Er was volgens verzoekers dus geen inval van de autoriteiten op de werkplek van verzoekster, maar de autoriteiten werden op de hoogte gebracht door personeelsleden. Pas toen zij reeds ondergedoken waren, vernamen verzoekers dat agenten bij verzoeksters moeder naar hen op zoek waren en dat deze agenten aan de moeder hadden verteld dat zij verzoeksters computer hadden gevonden. Het loutere feit dat verzoekers het land legaal hebben verlaten, volstaat volgens verzoekers niet om aan te tonen dat ze geen problemen hadden. Hun visumaanvraag wekte geen argwaan omdat verzoekers al in Europa (Turkije) waren geweest. De reis naar Turkije vond trouwens plaats voordat verzoekers gezocht werden. Dat ze daar geen asiel hebben aangevraagd, is te verklaren door hun comfortabel leven in Iran en het feit dat ze op dat ogenblik nog geen problemen hadden omwille van verzoeksters bekering. Zij hebben een smokkelaar ingeschakeld ook om alle bemanningsleden om te kopen zodat niemand hen bij de autoriteiten zou aangeven.

Verzoekster kan niet voorhouden dat zij niet heeft verklaard dat op haar werk een onderzoek werd verricht. Uit de vragenlijst van het CGVS, ingevuld op 15 oktober 2020 (adm. dossier, deel DVZ, stuk 7b, vraag 5) blijkt dat verzoekster verklaard heeft dat een collega haar belde over mensen die waren langsgesproken op haar werk *"Op 03/02/1398 ging ik met mijn familie op vakantie naar Zibakhanar. Toen heeft K.Z., een goede collega van mij, me opgebeld. Ze wist me te vertellen dat de Heresat, de mensen van de IT en nog andere aanwezig waren op mijn werk"*. In de bestreden beslissingen is er geen sprake van een inval, zoals verzoekers beweren, maar van personen die zijn langsgesproken. Wie op welke wijze verzoeksters USB-stick zou hebben ontdekt, is hieraan ondergeschikt. Waar verzoekers uitleggen dat zij reeds waren ondergedoken toen zij vernamen dat agenten bij verzoeksters moeder waren langsgesproken en verzoeksters verklaringen in dit verband citeren (CGVS I verzoekster, p. 5 en 6), wijst de Raad erop dat uit deze verklaringen niet blijkt dat er een grote tijdsperiode was tussen deze twee gebeurtenissen. Verzoekster verklaarde immers *"Ik was mijn USB vergeten op het werk. Ik belde moeder om te zeggen dat alles ok was met mij. Ze zei dat het niet ok was. Blijkbaar kwamen er mensen langs om 4u in de ochtend en waren ze op zoek naar mij"* en *"We waren verborgen in de tuin van een vriend van mijn schoonvader. Wanneer was dat? Vanaf de dag dat ik wist dat mijn USB vergeten was in het kantoor. Datum? 3 Ordibehesht 1398. Wanneer gebeurde die inval bij uw moeder? We verhuisden naar die tuin op de 3^e. De volgende dag sprak ik met moeder. In de namiddag? Zei (sic) gaf me die boodschap"* (CGVS I verzoekster, p. 5 en 6). Hieruit blijkt dus dat verzoekster verklaarde dat ze op 3 Ordibehesht 1398 (23 april 2019) onderdoken en dat ze de dag erna met haar moeder sprak die vertelde over een bezoek van agenten dat reeds plaatsgevonden had. Dit strookt evenwel allemaal met wat in de bestreden beslissing wordt overwogen.

Door erop te wijzen dat hun visumaanvraag geen argwaan wekte omdat zij al eens naar Turkije gereisd waren, doen verzoekers geen afbreuk aan het motief *"Indien u daadwerkelijk diende onder te duiken uit vrees voor uw leven, u verklaart immers zelf dat de Iraanse autoriteiten bekeerlingen executeren en dat zij op de hoogte waren van het nieuwe pad dat u gekozen had (CGVS 1 19/17776B p. 5, 8), valt het niet te begrijpen dat u amper twee weken na de zoektocht op uw werk en het bezoek aan uw moeder naar Teheran zou reizen om een visum aan te vragen. Er kan immers verwacht worden dat u, uw vrees in gedachten, zich geenszins vanuit uw onderduikadres nog naar de hoofdstad zou verplaatsen in de wetenschap dat de autoriteiten op de hoogte waren van uw bekering."*

Waar verzoekers erop wijzen dat hen verweten wordt naar Turkije te zijn gereisd zonder daar asiel aan te vragen, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat dit motief geen verband houdt met verzoeksters bekering, maar met de problemen die verzoeker in het verleden gekend heeft door zijn

werk voor Press-TV. Deze reis vond trouwens plaats in 2018, inderdaad voor verzoeksters vermeende problemen omwille van haar bekering. Verzoekers kunnen deze kritiek niet tegen het hierboven vermelde motief aanvoeren.

Door louter te vermelden dat zij een smokkelaar hadden ingeschakeld onder meer om alle bemanningsleden om te kopen, doen verzoekers geen afbreuk aan het motief *“Dat u dit dan ook nog eens overdeed toen u via de luchthaven vertrokken, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Er kan immers van de Iraanse autoriteiten verwacht worden dat indien u daadwerkelijk op hun radar bent verschenen en zij interesse in u hebben, zij u geenszins legaal het land laten verlaten. Dat jullie alles via een smokkelaar regelden (CGVS 1 19/17776B, p. 5) doet aan voorgaande geen afbreuk daar passagierslijsten hoe dan ook vrijgegeven worden aan de lokale autoriteiten. Indien de autoriteiten daadwerkelijk interesse hadden in u, kan er dan ook verwacht worden dat wanneer u incheckte op uw vlucht er menig alarmbelletje zou afgaan. U brengt met bovenstaande verklaringen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook verder in het gedrang.”*

De motieven in dit verband zijn pertinent en correct en de Raad sluit zich erbij aan.

2.3.4.9. De Raad sluit zich erbij aan dat aan verzoeksters geloofsactiviteiten in Iran geen geloof kan worden gehecht en dat dit een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van haar beweerde religieuze engagement na haar aankomst in Europa. Haar deelname aan christelijke activiteiten in België heeft een opportunistisch karakter om op deze basis de vluchtelingenstatus te verkrijgen:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat uw deelname aan het kerkelijk leven in België volledig voortvloeit uit uw verklaarde bekering tot het christendom in Iran (CGVS 2 19/17776B p. 5, 11, 12). Aangezien er, zoals hierboven aangetoond, geen geloof kan gehecht worden aan uw bekering tot het christendom in Iran kan er evenmin geloofd worden dat u in België vanuit een oprechte overtuiging het christelijk geloof belijdt.

Uw deelname aan het christelijke leven in België (CGVS 2 19/17776B p. 5, 11, 12) en uw opgedane kennis van het christendom kunnen de conclusie dat uw beleving van uw nieuwe geloofsovertuiging in België een louter opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven niet weerleggen. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren. Evenmin kan er gezien het duidelijk onoprechte karakter van uw bekering aangenomen worden dat u als bekeerling gezien zal worden door uw omgeving of de Iraanse overheid louter omwille van uw deelname aan kerkvieringen (CGVS 2 19/17776B p. 5, 11, 12) en Bijbelstudie (CGVS 2 19/17776B p. 5) of omwille van christelijke posts op Facebook. Voor wat uw posts betreft moet er overigens opgemerkt worden dat hieruit niet kan opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten u als bekeerling zouden zien, gezien het ongeloofwaardigheid van uw bekering. Uw man geeft overigens zelf aan geen persoonlijkheid op sociale media te zijn (CGVS 1 19/17776 p. 10). Immers kan er gezien het onoprechte karakter van jullie bekering van u en uw echtgenoot verwacht worden dat jullie de nodige stappen op uw account ondernemen, zoals het wissen of aanpassen ervan, alvorens terug te keren naar Iran. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoeker Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenoot hebben dit echter niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

In het verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat verzoekster reeds in Iran stappen ondernam om het christendom te leren kennen maar dat zij daarbij op moeilijkheden stuitte. Verzoekers herhalen dat geloof niet kan worden gemeten aan daden, maar iets is wat innerlijk wordt gevoeld en ervaren. Nu volgens verzoekers verzoeksters bekering in Iran geloofwaardig is, moet worden vastgesteld dat haar activiteiten in Europa een normaal gevolg hiervan zijn. De verwerende partij betwist de kennis van verzoekers over het christendom niet maar meent dat dit geen bewijs vormt van de oprechtheid van hun bekering. Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad die andersluidend is.

Inzake hun Facebookprofielen en de religieuze boodschappen die zij daarop plaatsen, stellen verzoekers dat de Iraanse inlichtingendiensten hier wel van op de hoogte zijn, ze werden immers door het ziekenhuis waar verzoekster werkte, op de hoogte gebracht van verzoeksters betrokkenheid bij het christendom. Daarnaast kan van hen niet verwacht worden dat ze zich zouden moeten onthouden van

dergelijke publicaties, deze overtuiging is voor hen zo belangrijk dat niet kan verwacht worden dat ze deze geheim houden. Dergelijke vereiste van discretie wordt niet toegestaan door de Conventie van Genève. Verzoekers verwijzen onder meer naar de arresten van het Hof van Justitie Y. en Z. van 5 september 2012, C-71/11 en C-99/11 en X., Y. en Z. van 7 november 2013, C-199/12 tot C-201/12. Verzoekers zullen hun overtuiging niet kunnen verbergen in geval van terugkeer. Verzoekers wijzen erop dat niet kan gesteld worden dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht besteden aan terugkerende asielzoekers en aan wat deze in het buitenland hebben gedaan. Verzoekers stellen dat zij hebben aangetoond dat hun bekering oprecht is en dat zij dus risico's lopen bij een terugkeer. De Iraanse autoriteiten controleren de sociale netwerken. Verzoekers herhalen dat de autoriteiten op de hoogte zijn van verzoeksters bekering. Daarnaast doet het er niet toe of hun bekering oprecht is of niet, zij riskeren ervoor te worden vervolgd.

Door louter tegen te spreken dat verzoeksters bekering niet oprecht zou zijn en te stellen dat haar activiteiten in België een gevolg zijn van haar bekering in Iran, doen verzoekers geen afbreuk aan bovenvermeld motief. Hierboven werd immers reeds op uitgebreide wijze ingegaan op het feit dat verzoekster geen oprechte bekering aannemelijk maakt.

Hetzelfde kan gesteld worden voor hun profielen op sociale media. Door louter te stellen dat de Iraanse autoriteiten wel op de hoogte zijn van verzoeksters bekering en hen in het oog houden, beperken verzoekers zich tot het tegenspreken van de motieven van de bestreden beslissingen, zonder ook maar op enige wijze deze motieven concreet te weerleggen. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad en van het Hof van Justitie is bijgevolg niet ter zake dienend, gezien niet wordt tegengesproken dat de bekering van verzoekers een opportunistisch karakter heeft. Dat zij zelfs in dit geval toch zouden worden vervolgd, zoals zij stellen, kan niet worden aangenomen, gezien verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij zich bij een terugkeer naar hun land van herkomst effectief als christen zullen manifesteren, evenmin kan er -gezien het duidelijk onoprechte karakter van hun bekering- aangenomen worden dat zij als bekeerling gezien zullen worden door hun omgeving of door de Iraanse overheid louter omwille van hun deelname aan kerkvieringen, Bijbelstudie of omwille van christelijke posts op Facebook. Specifiek inzake deze posts wordt opgemerkt dat hieruit niet kan opgemaakt worden dat de Iraanse autoriteiten verzoekers als bekeerling zouden zien, gezien de ongeloofwaardigheid van hun bekering, verzoeker geeft daarnaast zelf aan geen persoonlijkheid op sociale media te zijn (CGVS I verzoeker p. 10). Gezien het onoprechte karakter van hun bekering kan trouwens verwacht worden dat zij de nodige stappen ondernemen, zoals het wissen of aanpassen van hun account, alvorens terug te keren naar Iran.

Gezien wat hierboven wordt gesteld inzake verzoeksters motieven voor haar bekering en het proces ervan, toont verzoekster niet aan dat de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief is in een kerk, geen stand houden. Deze activiteiten in België tonen niet aan dat verzoeksters bekering oprecht is, nu haar verklaringen over haar bekering in Iran niet geloofwaardig zijn (zie hierboven).

De stukken die verzoekster heeft ingediend, kunnen slechts ter ondersteuning van haar verklaringen dienen. De Raad herinnert eraan dat het uitgangspunt blijft dat verzoekster overtuigende verklaringen moet afleggen en aannemelijk moet maken dat haar bekering oprecht is, wat *in casu* niet het geval is. De voorgelegde documenten tonen aan dat verzoekster en verzoeker actief zijn in de kerk in België, maar zeggen niets over de oprechtheid van hun bekering tot het christendom, zoals hierboven uiteengezet. Documenten volstaan dus niet om de voorgaande vaststellingen volledig onderuit te halen.

Waar verzoekster aanvoert inzake haar Facebookprofiel dat van haar niet kan worden verwacht dat ze deze uitingen van haar geloof wist, merkt de Raad op dat hierboven werd vastgesteld dat verzoekster het motief niet kan ontkrachten dat zij in België eerder omwille van opportunistische redenen actief is in de kerk en bijgevolg zijn ook haar boodschappen op sociale media eerder opportunistisch van aard. In dit geval is er bijgevolg geen sprake van een werkelijke religieuze overtuiging en praktijk die verzoekster zal verder zetten in haar land van herkomst waardoor zij aan een reëel risico op vervolging wordt blootgesteld. Daarnaast doet verzoekster door het louter ontkennen dat de Iraanse autoriteiten haar niet in het oog zouden houden, geen afbreuk aan de motieven hierover in de bestreden beslissingen, die steunen op informatie die zich in het administratief dossier bevindt (adm. dossier, stuk 6, landeninformatie, stuk 2: COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020"). Uit deze informatie blijkt inderdaad dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers of dat ze veel aandacht hebben voor wat deze personen in het buitenland hebben gedaan, gezegd of op het internet hebben gezet. Uit het voorgaande

en uit het legaal vertrek van verzoekers uit Iran blijkt niet dat zij al eerder een verhoogd risicoprofiel had, waardoor zij bij een terugkeer geen groter risico loopt om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Verzoeksters niet gestaafde bewering in het verzoekschrift dat zij wel in het oog wordt gehouden doet hieraan geen afbreuk. Zij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van haar activiteiten in België.

De Raad wijst er nog op dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, maar dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. De Raad herhaalt dat verzoekster geen oprechte bekering tot het christendom heeft aannemelijk gemaakt. Daardoor wordt *in casu* evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk gemaakt. Verzoekster toont immer niet aan dat zij zich bij een terugkeer naar haar land van herkomst als christen zal manifesteren of dat zij als dusdanig gezien zal worden door haar omgeving of door de autoriteiten en hoe dan ook toont zij niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die haar blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.3.4.10. Inzake verzoekers bekering in België wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

“Wat betreft de bekering van uw echtgenoot in België, moet er op gewezen worden dat ook hij er niet in geslaagd is geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo verklaart hij op 16 juni 2019 bekeerd te zijn tot het christendom (CGVS 1 19/17776 p. 8). Voorgaande is echter opmerkelijk daar hij op de DVZ op 14 augustus 2019 nog verklaarde sjiitisch moslim te zijn (verklaringen DVZ 19/17776, vraag 9). Indien hij daadwerkelijk amper twee maanden voor zijn gesprek op de DVZ bekeerd was, kan er van hem verwacht worden dat hij dat daar zou melden, in het bijzonder omdat er expliciet naar zijn religieuze overtuiging gevraagd werd. Het gegeven dat hij zich alsnog identificeerde als moslim, doet dan ook sterk afbreuk aan het geloof dat hij bekeerd is. Naast voorgaande kan zijn bekeringsproces evenmin ernstig genomen worden. Wanneer uw man gevraagd wordt duiding te geven bij zijn bekeringsproces en toe te lichten wat hem net over de streep trok, blijkt dat hij het niet precies kan benoemen (CGVS 1 19/17776 p. 8). Hij verklaart door u gezegend te zijn en besloot samen met u naar de kerk in België te gaan (CGVS 1 19/17776 p. 8) omdat hij van mening was dat hij u moest beschermen wanneer u naar de kerk ging (CGVS 2 19/17776, p. 6). Waarom hij u, die in Iran een autonoom leven leidde en er niet voor zou hebben teruggedeinsd om in het centrum van Teheran bij een kerk aan te kloppen, in België zou moeten beschermen is geenszins duidelijk. Voorts verklaart hij een speciaal gevoel gehad te hebben toen hij naar de kerk ging (CGVS 1 19/17776 p. 8). Aan het einde van de viering benaderde hij de pastoor en vertelde hij hem dat hij zijn hart aan Jezus wilde geven (CGVS 1 19/17776 p. 8). Hij had immers een stem gehoord die vroeg of hij zich bij de mensen wilde voegen of een toeschouwer wilde blijven (CGVS 2 19/17776 p. 6). Voorgaande is merkwaardig daar hij zich slechts informeerde over het christendom op basis van wat u hem vertelde, enkele films en wat preken van pastoors (CGVS 2 19/17776 p. 7). De Bijbel sloeg hij pas voor het eerst open rond 19 juni 2019, enkele dagen na zijn bekering (CGVS 2 19/17776 p. 7). Toen hij begon te lezen beseftte hij echter dat hij veel zaken niet begreep (CGVS 2 19/17776 p. 7), zo stelt hij. Bovenstaande verklaringen over de ontluikende interesse van uw man in het christendom zijn weinig overtuigend. Van iemand die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde kan verwacht worden dat het zich opnieuw tot een andere godsdienst wenden een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurde en waarbij deze persoon een verregaande toelichting kan geven over zijn beweegredenen. Uw echtgenoot beperkte zich echter tot vage verklaringen zonder ook maar een keer concreet te kunnen toelichten hoe zijn gedachtenproces is verlopen, hetgeen de oprechtheid van zijn vermeende bekering ondermijnt. Ook de snelheid waarmee hij zich klaarblijkelijk bekeerde, zonder zichzelf danig in te lichten en een goede kennis van het christendom op te bouwen, doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn bekering. Zoals eerder besproken, kan er verwacht worden dat er aan een bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat uw echtgenoot na aankomst in België op basis van stemmen die hij hoorde onmiddellijk overging tot een bekering, is dan ook niet ernstig. Dat er weinig sprake is van reflectie, mag overigens blijken uit het gegeven dat uw echtgenoot verklaart het eens te zijn met de volledige Bijbel (CGVS 2 19/17776 p. 8), hoewel hij niet eens het volledige boek heeft gelezen (CGVS 2 19/17776 p. 8) en verklaart dat jullie stilletjes aan – nu twee jaar na zijn bekering - de betekenis van de Bijbelse teksten beginnen te begrijpen (CGVS 2 19/17776 p. 8). Hoe dan ook kan er aangenomen worden dat al is iemand oprecht overtuigd van een bepaald geloof, deze gelovige het toch lastiger of moeilijker vindt om een aantal aspecten uit dit geloof toe te passen of te aanvaarden. Voorgaande verklaringen van uw echtgenoot, komen dan ook weinig doorleefd over. Ook wat betreft het uitblijven van zijn doopsel (CGVS 1 19/17776 p. 8), kan er net als bij u opgemerkt worden dat de corona pandemie geen afdoende uitleg vormt voor het uitblijven ervan daar jullie als vermeende bekeerlingen

ruimschoots de tijd hadden om het nodige te doen. Het geheel van voorgaande vaststellingen, doet het geloof in de bekering van uw echtgenoot dan danig afbrokkelen en zet zijn verzoek om internationale bescherming op de helling."

Inzake de tegenstrijdigheid stellen verzoekers in het verzoekschrift dat het over een misverstand ging, verzoeker was nog niet gedoopt en wist niet of hij al kon verklaren dat hij christen was, zijn verklaring dat hij moslim was, verwees alleen naar de godsdienst vermeld op zijn geboorteakte. Inzake het gebrek aan details over zijn bekering, wijzen verzoekers erop dat zijn bekering het resultaat is van zijn eigen levensreis, wat een geestelijk en immaterieel proces is. Daarnaast was verzoekster meer tevreden en minder depressief sinds haar bekering en in Iran had verzoeker weinig tijd voor zichzelf. Inzake de snelheid van zijn bekering, dat hij het eens was met de Bijbel en dat hij nog niet gedoopt was, verwijzen verzoekers naar wat zij aanvoerden inzake verzoekster. Verzoekers achten het logisch dat verzoeker verzoekster vergezelde in België waar zij de regio en stad en de mensen niet kende, in tegenstelling tot in Iran.

Verzoekers' uitleg voor het feit dat verzoeker bij de DVZ op 14 augustus 2021, twee maanden na zijn vermeende bekering in België, nog verklaarde dat hij sjiietisch moslim was, kan niet worden aangenomen. Verzoeker had immers meegemaakt dat zijn echtgenote zich bekeerd achtte en zichzelf christen noemde na haar droom in Iran en hem dat ook meedeelde (CGVS I verzoekster, p. 10). Dat verzoeker dan zou aarzelen om zich in België twee maanden na zijn vermeende bekering christen te noemen, is allerminst aannemelijk.

Onder punt 2.3.4.2. van dit arrest wordt uiteengezet hoe verzoekers proces van bekering plaatsvond. Dit betreffen, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt gesteld, weinig overtuigende verklaringen, gezien van iemand die eerder zijn godsdienst de rug toekeerde, kan verwacht worden dat het zich opnieuw wenden tot een andere godsdienst een ingrijpende en fundamentele keuze is, waarbij een aanzienlijke reflectie gebeurt en waarbij een verregaande toelichting kan worden verwacht over de beweegredenen. Ook de snelheid van zijn bekering en zijn beperkte kennis van de Bijbel tonen aan dat zijn bekering niet oprecht en vanuit een diepere overtuiging gebeurde. De Raad wijst in dit verband ook op punt 2.3.4.5. van dit arrest.

Het motief in de bestreden beslissing dat het niet duidelijk is waarom verzoeker verzoekster in België moest beschermen, is een overtollig motief. Kritiek op overtollige motieven kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over zijn bekering weinig doorleefd overkomen en dat zijn oprechte bekering vanuit een diepere overtuiging niet aannemelijk wordt gemaakt.

Bijgevolg heeft ook verzoeker geen oprechte bekering tot het christendom aannemelijk gemaakt. Daardoor wordt *in casu* evenmin een gegronde vrees voor vervolging om deze reden aannemelijk gemaakt. Verzoeker toont immers niet aan dat hij zich bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als christen zal manifesteren of dat hij als dusdanig gezien zal worden door zijn omgeving of door de autoriteiten en hoe dan ook toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging.

2.3.4.11. De algemene informatie aangaande de situatie voor christelijke bekeerlingen in Iran waarnaar verzoekers in het verzoekschrift verwijzen (punt 2.1. van het verzoekschrift "algemene informatie die verzoeksters asielaanvraag staven"), en de documenten die ze bij het verzoekschrift voegen, kunnen verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers' vrees voor vervolging, nu zij geen oprechte bekering aannemelijk maken en deze aldus niet aan de algemene informatie kunnen verbinden. Het louter volharden in hun beweerde bekering, de beweerde vervolgingsfeiten en beweerde vervolgingsvrees, vormen verder geen dienstig verweer.

De uiteenzetting in het verzoekschrift "2.2. nood aan bescherming op basis van de elementen die door verwerende partij niet betwist worden" betreft het feit dat verzoekers in België leden zijn van de Iraanse kerk van Brussel en de kerk van de Levende God in Turnhout, dat ze aan kerkvieringen en Bijbelstudies deelnemen, dat ze in België asiel hebben aangevraagd, dat ze allebei hoge verantwoordelijkheden hadden op hun werk, dat verzoekster in contact was met de Armeense gemeenschap via S., dat verzoekster over kennis inzake het christendom beschikt, dat bekeerd zijn tot het christendom in Iran risico's met zich meebrengt. Hierboven werd echter reeds uiteengezet dat het feit dat verzoekers in België actief zijn in de kerk en op sociale media en dat zij en hun zoon intussen gedoopt zijn (wat zij niet

aan de verwerende partij hadden meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissingen), niet meebrengt dat hun bekering tot het christendom oprecht is. Zoals reeds gesteld kunnen zij geen oprechte bekering aan de algemene informatie over de vervolging van christenen in Iran verbinden. Zoals hierboven werd vastgesteld, kan dus niet worden aangenomen dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land van herkomst het christelijke geloof zullen aanhangen, dat zij zich aldaar als christen zullen manifesteren en dat zij er als dusdanig zullen worden gepercipieerd door de autoriteiten of dat zij ingevolge hiervan vervolging zouden riskeren.

Waar verzoekers in hun algemeen betoog in het verzoekschrift nog wijzen op het antiwesterse sentiment in Iran en trachten te laten uitschijnen dat zij omwille van hun verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden riskeren om in Iran te worden geviséerd of vervolgd, kunnen zij niet worden gevolgd. Verzoekers zelf brengen immers geen informatie bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zouden kunnen volstaan om in hun hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan dit namelijk niet worden afgeleid. Uit de informatie van de verwerende partij blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, op afdoende wijze dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekers niet aan dat zij reeds een verhoogd risicoprofiel hadden.

2.3.4.12. Ten slotte bevatten de bestreden beslissingen nog motieven over een incident in verband met verzoekers werk dat dateert van 2015 of 2016 (1394 of 1395, CGVS I verzoeker, p. 5):

“Tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het CGVS tracht uw man nog een probleem uit het verleden op te werpen als vluchtmotief. Zo verklaart hij dat zijn job bij PressTV voor de nodige problemen zorgde omdat hij de waarheid over de Iraanse maatschappij niet mocht vertellen (CGVS 1 19/17776 p. 5; CGVS 2 19/17776 p. 4). Gelet op het gegeven dat het hier om een staatsbedrijf betreft en het de enige organisatie is die toelating heeft om radio en TV uit te zenden in Iran, kan voorgaande echter weinig overtuigen. Indien uw man daadwerkelijk aan de wieg van dit overheidsapparaat stond, zoals hij zelf beweert (CGVS 2 19/17776 p. 4), kan er van hem verwacht worden dat hij heel goed wist binnen welke grenzen er programma's gemaakt dienden te worden. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan zijn verklaring dat zijn progressieve kijk op programma's hem problemen bezorgden. Dat hij dieper in de problemen kwam toen hij een documentaire maakte over Shahrzad Mirgholikhhan, kan evenmin overtuigen. Hij stelt mevrouw Mirgholikhhan voor als iemand die de Iraanse leider en zijn zoon bekritiseerde en verklaart dat hij een documentaire maakte over haar leven (CGVS 2 19/17776 p. 6). Voorts insinueert hij dat de overheid de documentaire op allerlei wijzen trachtte te dwarsbomen en dat dit ook een impact had op jullie privéleven (CGVS 2 19/17776 p. 5, 6) daar er werd ingebroken bij jullie thuis en zaken zoals een harde schijf en een laptop gestolen werd. Voorts verklaart hij dat mevrouw Mirgholikhhan gevraagd werd haar film niet te maken en een boek waar ze aan bezig was, niet te publiceren (CGVS 1 19/17776 p. 7). Hierop zou ze het land verlaten hebben (CGVS 1 19/17776 p. 7). De verklaringen van uw echtgenoot kunnen echter niet overtuigen. Uit beschikbare informatie blijkt immers dat M.S., de algemene directeur van de Iraanse televisie maatschappij, Mevrouw Mirgholikhhan had aangenomen als speciale inspecteur om corruptie binnen de organisatie aan te kaarten. Hij vermoedt dat de Iraanse Revolutionaire Garde haar hierdoor trachtte te intimideren door onder andere te knoeien met haar autoremmen om een auto-ongeval uit te lokken. Ook blijkt bij monde van mevrouw Mirgholikhhan dat zij de zoon van de Iraanse leider zelfs om hulp vroeg in deze zaak. Uiteindelijk moest zij haar meerdere erkennen en vluchtte ze naar Oman. Over een documentaire, wordt echter niet gesproken. Voorgaande informatie schetst dan ook een ander beeld dan dat van uw echtgenoot. Hoewel het zeker mogelijk is dat hij tijdens zijn werk met mevrouw Mirgholikhhan te maken kreeg, kan er niet gevolgd worden dat hij hierdoor in de problemen kwam. Gelet op zijn rol als monteur, kan hem immers bezwaarlijk enige overheidskritiek ten laste gelegd worden (CGVS 2 19/17776 p. 4). Zijn these dat de inbraak bij jullie thuis een gevolg was van zijn samenwerking, kan dan ook niet gevolgd worden. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan zijn these dat u hierdoor hardhandig werd aangepakt (CGVS 2 19/17776 p. 11). Bovendien kan blijkt uit zijn verklaringen over zijn tewerkstelling helemaal niet dat hij oww werk problemen kende, laat staan in de toekomst zou kennen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij aan de slag is gebleven tot aan jullie vertrek uit Iran (CGVS 2 19/17776 p. 4). Indien hij daadwerkelijk problemen had gekend en ten gevolge van zijn job hardhandig werd aangepakt, kan er verwacht worden dat ook hij zich zou terugtrekken uit deze job of dat hij indien de wijze waarop hij zijn functie invulde niet gesmaakt werd ontslagen zou worden. Bovendien blijkt ook dat jullie in het najaar van 1397 (najaar 2018) nog op vakantie zij geweest in Turkije (CGVS 1 19/17776 p. 9; CGVS 2 19/17776 p. 3). Geconfronteerd met het gegeven dat uw echtgenoot toch problemen had

gekend en het dus mag verbazen dat jullie terugkeerde, verklaart hij dat jullie geen plannen hadden om in Turkije te blijven en dat er veel komt kijken bij immigratie (CGVS 2 19/17776 p. 4). Indien jullie daadwerkelijk onder een grote druk gebukt gingen, die u nu aangrijpt als een asielmotief, valt voorgaande bezwaarlijk goed te praten. Er kan in dat geval immers verwacht worden dat jullie elke kans om het land te verlaten, zouden grijpen. Dat jullie dit niet deden, doet eens te meer afbreuk aan het geloof in de verklaringen van uw echtgenoot, aangaande de problemen die hij gekend zou hebben door zijn werk in Iran.

Bijkomend dient er in het kader van bovenstaande opgemerkt te worden dat uw echtgenoot bij de DVZ met geen woord heeft gerept over zijn vermeende problemen aangaande zijn werk (vragenlijst CGVS 19/17776 vraag 3.5). Hij verklaarde hiertoe tijdens zijn eerste onderhoud dat de tolk bij de DVZ hem slechts naar de reden voor vertrek vroeg (CGVS 1 19/17776 p. 6). Voorgaande is echter niet ernstig. Tijdens uw interview bij de DVZ werd u immers gevraagd de redenen van uw vrees bij terugkeer uiteen te zetten en daarbij alle feiten die geleid hebben tot uw vlucht aan te halen (vragenlijst CGVS 19/17776 vraag 3.4 en 3.5). Bovendien werd u vervolgens expliciet gevraagd of u naast de aangehaalde problemen nog problemen heeft gehad met uw autoriteiten, medeburgers of problemen van algemene aard. U beantwoordde deze vraag negatief en voegde eraan toe dat u geen andere problemen kende (vragenlijst CGVS 19/17776 vraag 3.7). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij te allen tijde de instanties van wie hij bescherming vraagt volledig en correct inlicht over alle redenen van zijn/haar vertrek. Na veelvuldig aandringen en een interventie van jullie advocaat, kwam uw echtgenoot pas aanzetten met bovenstaand verhaal (CGVS 1 19/17776 p. 6). Naar eigen zeggen was hij bang voor mogelijke gevolgen die zijn verklaringen konden hebben (CGVS 2 19/17776 p. 3). Jullie advocaat wierp tijdens het eerste onderhoud ook nog op dat hij uw echtgenoot heeft gewezen op de confidentialiteit van het persoonlijk onderhoud en ziet hierin een verschoningsgrond (CGVS 1 19/17776 p. 12). Dit kan echter niet gevolgd worden daar uw echtgenoot bij aanvang van het onderhoud nog eens duidelijk gewezen werd op de confidentialiteit van het persoonlijk onderhoud en hij jullie andere vrees voor de Iraanse overheid wel moeiteloos verklaarde (CGVS 1 19/17776 p. 2). Het geheel van wat voorafgaat doet dan ook besluiten dat het gegeven dat u bij de DVZ uw vrees obv uw tewerkstelling niet aanbracht het geloof in deze vrees volledig onderuit haalt."

In het verzoekschrift stellen verzoekers hierover dat verzoeker herhaaldelijk heeft beklemtoond dat dit niet de reden van hun vlucht was. Daarom heeft hij dit niet vermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoekers stellen dat dit wel kan worden bekeken in het licht van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, nu zij voorheen reeds problemen hadden in Iran met de autoriteiten. Verzoekers wijzen erop dat mevrouw Mirgolikhan en ook verzoeker onder druk werden gezet. Deze dame besloot Iran te ontvluchten, verzoeker hield op zodat de autoriteiten hem wat meer met rust lieten. Na hun vakantie in Turkije keerden verzoekers terug naar Iran, zij hadden daar immers hun hele leven doorgebracht en hadden niet overwogen om te vertrekken. Verzoekers verwijzen naar stuk 19 bij het verzoekschrift, waaruit blijkt dat mevrouw Mirgolikhan was gedwongen te vluchten nadat zij van spionage was beschuldigd, uit stuk 20 blijkt dat zij in 2016 aangeklaagd werd door de inlichtingenorganisatie van de revolutionaire garde. Stuk 21 betreft een link naar de documentaire op Youtube en verzoeker legt uit dat hij daarin een andere voornaam gebruikt. Verzoekers hebben ook foto's voorgelegd van de verwondingen van verzoekster toen zij naar aanleiding van dit incident werd opgepakt en ondervraagd.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft aangegeven dat hij in het verleden problemen heeft gehad maar dat deze problemen niet tot zijn vertrek hebben geleid, zodat hij bij de DVZ inderdaad vermeld heeft dat hij geen andere problemen had die tot zijn vertrek hebben geleid (CGVS I verzoeker, p. 3). De Raad acht het in dit opzicht aannemelijk dat verzoeker hierover niets verteld heeft bij de DVZ, aangezien hem daar werd gevraagd zich te beperken tot een overzicht van de feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (administratief dossier, deel DVZ, stuk 7, vragenlijst CGVS 15 oktober 2020, vraag 5). Vervolgens blijkt uit het eerste gehoorverslag bij het CGVS dat verzoeker zeer weigerachtig stond tegen het vertellen van deze gebeurtenissen "*Ik heb niet zoveel zin om dit probleem uit te leggen bij u. Het is een oude wonde. Het heeft niets te maken met ons vertrek. Het zou lang duren*" (CGVS I verzoeker, p. 5). Na overleg met zijn advocaat tijdens de pauze besluit hij om er wel over te vertellen (CGVS I verzoeker, p. 6). Uit verzoekers verklaringen blijkt echter duidelijk dat hij na dit incident zijn mond hield en een gewone standaard editor werd (CGVS I verzoeker, p. 6), vanaf toen hield hij zich gedeisd en stopte hij met werken (CGVS I verzoeker, p. 7). Nadien had hij geen problemen meer, hij heeft zijn hoofd gebogen en deed wat hij moest tot ze hem met rust lieten (CGVS II verzoeker, p. 3).

De Raad sluit zich bijgevolg aan bij de motieven van de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen niet overtuigen, aangezien uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, een ander beeld van de gebeurtenissen blijkt en dat verzoeker geen problemen kende omwille van zijn werk, hij is tot aan hun vertrek uit Iran aan de slag gebleven, hij heeft zich niet teruggetrokken uit deze job en hij werd niet ontslagen. In het najaar van 2018 zijn verzoekers nog op vakantie geweest naar Turkije en gewoon teruggekeerd naar Iran, zodat nergens uit blijkt dat op dat ogenblik plannen hadden om Iran te ontvluchten.

Waar verzoekers aanvoeren dat hieruit blijkt dat zij in het verleden reeds werden vervolgd, zodat dit een aanwijzing vormt dat zij in de toekomst opnieuw zullen worden vervolgd, wijst de Raad erop dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft dat deze problemen opgelost zijn, dat hij zich gedeisd hield, dat hij geen problemen meer kende en ze hem met rust lieten. De Raad stelt bijgevolg vast dat, als deze problemen al geloofwaardig zouden zijn, er op basis van verzoekers verklaringen dat hij stopte met dit werk, zich gedeisd hield en geen problemen meer kende, er alleszins goede redenen zijn om aan te nemen dat die (vermeende) vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Er wordt herhaald dat verzoeker deze feiten bovendien zelf in eerste instantie niet vermeldenswaardig achtte, zodat deze in het kader van zijn verklaringen niet kunnen wijzen op een vervolging of ernstige schade in het verleden die een aanwijzing vormt dat die vervolging of ernstige schade zich opnieuw zal voordoen.

De stukken die verzoekers in verband met deze problematiek bij het verzoekschrift voegen, betreffen algemene informatie vanop Wikipedia over mevrouw Mirgolikhan en over de "Intelligence Organization of the Islamic Revolutionary Guard Corps". Deze algemene informatie doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. De link naar een Youtube film van Shahrzad Morgholikhan "letter to Allah English" van 18 oktober 2015 (stuk 21) waarin een persoon met een andere voornaam maar met dezelfde achternaam als verzoeker (en met dezelfde naam als verzoekers Facebookprofiel, zie adm. dossier, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 5, Facebookaccount meneer) vermeld wordt als regisseur, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen. In de bestreden beslissingen wordt immers niet in twijfel getrokken dat verzoeker door zijn werk bij PressTV mogelijk met mevrouw Mirgolikhan te maken kreeg. Over de foto's van de verwondingen van verzoekster wordt in de bestreden beslissingen gesteld: *"De foto's van verwondingen die u te verwerken kreeg tonen aan dat u blauwe plekken en dergelijke opliep. Uit deze stukken kan echter niet opgemaakt worden in welke omstandigheden deze werden toegebracht, wanneer of door wie. Hieruit kan dan ook niet blijken dat u omwille van het werk van uw man, te maken heeft gekregen met een hardhandige aanpak van de Iraanse autoriteiten."* Verzoekers uiten geen kritiek op dit motief, zodat dit onverminderd overeind blijft.

2.3.4.13. Ten slotte motiveert de commissaris-generaal als volgt over de deelname van verzoeker aan een protest bij de Europese instellingen: *"Tenslotte komt uw echtgenoot nog aanzetten met een deelname aan een protest bij de Europese instellingen te Brussel (CGVS 1 19/17776 p. 9). Hij legt hiertoe echter geen enkel stuk neer dat zijn aanwezigheid kan staven, noch mag blijken dat zijn deelname voortvloeide uit een politiek engagement of dat hij door zijn loutere aanwezigheid het doelwit van de Iraanse autoriteiten zou vormen. Hoe dan ook moet er op gewezen worden dat – zoals reeds bovenaan besproken – de Iraanse autoriteiten weinig aandacht hebben voor wat verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u en uw echtgenoot hebben dit echter niet aannemelijk gemaakt – die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen."*

In het verzoekschrift wijzen verzoekers erop dat zij nu wel foto's voorleggen van deze demonstratie tegen het Iraanse regime.

De Raad sluit zich aan bij wat de verwerende partij hierover stelt in de nota. Met deze foto's tonen verzoekers niet aan dat de deelname van verzoeker aan deze betoging voortvloeide uit enig politiek engagement, noch dat verzoekers aanwezigheid op deze manifestatie in België bekendheid zou genieten bij de Iraanse autoriteiten, laat staan dat dit verzoeker in een dermate negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten zou kunnen brengen dat verzoekers bij een terugkeer naar Iran gevaar zouden lopen. Uit beschikbare informatie (adm. dossier, stuk 6, map met landeninformatie, stuk 2: COI Focus "Iran: behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten" van 30 maart 2020) blijkt immers dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet. Personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden, wat *in casu* niet het geval is, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. De kans dat de eenmalige deelname van verzoeker aan een

betoging in België in het oog sprong bij de Iraanse autoriteiten is dan ook bijzonder klein. Uit de beschikbare informatie blijkt ook dat de Iraanse autoriteiten niet de mogelijkheden hebben om alle oppositieactiviteiten in het buitenland te monitoren, vooral activisten met een hoger profiel of een connectie met de Iraanse oppositie in Iran worden gemonitord. Iraniërs die geen of weinig zichtbare oppositieactiviteiten in het buitenland ontwikkelen, blijken in principe bij terugkeer geen problemen te ondervinden. Veel hangt af van de zichtbaarheid van de persoon en zijn activiteiten, wat bij verzoekers niet het geval is.

Hetzelfde kan worden gesteld voor de foto's van een deelname van verzoeker aan een betoging, volgens hen "tegen de Iraanse regering na de doden van Ahban 1398" (stuk 1 bij de aanvullende nota van 27 januari 2022). Ook hier is verzoeker te zien samen met andere personen tijdens een manifestatie bij een pancarte "*Hier ist Iran, Ein land unter der macht van Islam*". De Raad herhaalt dat de kans dat de eenmalige deelname van verzoeker aan een betoging waarvan niet wordt verduidelijkt of deze in België heeft plaatsgevonden, in het oog sprong bij de Iraanse autoriteiten bijzonder klein is, gelet op het hierboven gestelde.

2.3.4.14. Inzake de hierboven nog niet besproken documenten die verzoekers hebben voorgelegd, voeren ze in het verzoekschrift geen concreet verweer tegen de motieven van de bestreden beslissingen die handelen over deze documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal oordeelt dat deze stukken bovenstaande appreciatie niet kunnen ombuigen.

Gezien wat hierboven wordt gesteld inzake verzoekers' motieven voor hun bekering en het proces ervan, tonen verzoekers niet aan dat de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België actief zijn in een kerk, geen stand houdt. Deze activiteiten in België tonen niet aan dat verzoekers' bekering oprecht is, nu hun verklaringen over hun bekering niet geloofwaardig zijn (zie hierboven).

De stukken die verzoekers hebben ingediend, kunnen slechts ter ondersteuning van hun verklaringen dienen. De Raad herinnert eraan dat het uitgangspunt blijft dat verzoekers overtuigende verklaringen moeten afleggen en aannemelijk moeten maken dat hun bekering oprecht is, wat *in casu* niet het geval is. De doopcertificaten die verzoekers voorleggen (stuk 18 bij het verzoekschrift) en de foto's van hun christelijk huwelijk (stuk 2 bij de aanvullende nota van 27 januari 2022) tonen aan dat verzoekers actief zijn in de kerk in België, maar zeggen niets over de oprechtheid van hun bekering tot het christendom, zoals hierboven uiteengezet. Deze documenten volstaan dus niet om de voorgaande vaststellingen volledig onderuit te halen. Het certificaat van pastor H.M. van "The City of the Living God Church" in Turnhout van 23 januari 2022 toont aan dat deze pastor het kerkelijk huwelijk van verzoekers ingezegend heeft op 19 december 2021, maar dit stuk brengt evenmin mee dat hieruit zou blijken dat verzoekers' bekering oprecht is.

De brief die verzoekster zelf heeft opgesteld en bij aanvullende nota ter zitting van 16 februari 2022 werd neergelegd, doet geen afbreuk aan de hierboven gedane vaststellingen.

2.3.4.15. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekers het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan in hoofde van verzoekers niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op het gegeven dat een oprechte bekering niet aannemelijk wordt gemaakt en verzoekers' vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kunnen verzoekers zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Inzake verzoekers' problemen omwille van het werk van verzoeker, wordt herhaald dat verzoeker zelf uitdrukkelijk heeft aangegeven dat deze problemen geen verband houden met hun vertrek uit Iran en dat in dit verband geen vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade wordt aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geviséerd.

2.3.5.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert. In hoofde van verzoekers kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Er wordt echter geen geloof gehecht aan de oprechtheid van verzoekers' beweerde bekering en de daaraan gekoppelde problemen. Bijgevolg is verzoekers' verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet in dit verband niet dienstig.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de dossiers blijkt dat verzoekers op het CGVS uitvoerig werden gehoord, elk twee maal. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kregen zij de mogelijkheid om hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.8. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET